

ATMESTAS KARALIUS

. . . kad Viešpaties šlovė šiandien nužengtų ant mūsų per Žodžio tarnavimą. Ir tai. . .

² Šią praėjusią savaitę aš, taip sakant, jaučiausi šiek tiek prastokai. Ne visai tai, kad prastai jaučiausi; tai buvo tyrimas, kurį man turėjo atlikti, fizinis testas. Ir todėl jūs girdėjote, kad aš buvau ligininėje. Tai buvo dėl to, kad man nereiktų važinėti pirmyn ir atgal per upę. Jums apžiūri viršutinę skrandžio dalį, ir apatinę skrandžio dalį. Ir jie turi, kas kelias minutes, jie turi sugrižti ir vėl daryti rentgeno nuotrauką. Bet mums turi juos atlikti, kas šešis mėnesius, jei mes vykstame į misijas užsienyje. Broliis Robertsas ir jie, aš manau, turi juos kas šešis mėnesius. Bet aš jo neturėjau nė vieno jau ketverius metus.

³ Bėda tame, kad man tiesiog nepatinka tas ricinos aliejus, tai vienintelis dalykas. Ir jie sako, kad vietoje jo jie nieko kito negali pasiūlyti, taigi, aš, o, mane taip pykina, kai jie man tai duoda. Žinote, aš pasakoju jums, savo gyvenimo istorijoje, kaip mane nuo jo supykina. Ir—ir aš tiesiog neapkečiu kai reikia jį gerti. Ir aš paklausiau savo mielo draugo gydytojo, ar. . . „Ar nėra ko nors kito?“

Ir jis atsakė: „Aš nemanau, broli Branhamai“.

⁴ O, kai ta ponija įėjo ten su, atrodė kaip, galbūt aš perdedu, bet, atrodė, kaip visas litras. Tai—tai buvo. . . Aš niekada nemačiau tiek daug. Ir aš tiesiog užspaudžiau nosį ir springau. Bet galiausiai aš jį išgėriau.

⁵ Bet dabar, per visą išbandymą, ir visa tai, ką perėjau, aš noriu padėkoti Viešpačiui už puikų patikrinimą. Aš išlaikiau, šimtu procentų; galiu važinėti bet kur pasaulyje, kur tik aš noriu. Aš paklausiau gydytojų, kurie buvo trys geriausi specialistai, aš—aš manau, Luisvilyje. Ir aš paklausiau jų, aš pasakiau: „Ar aš esu nors dešimties procentų neįgalus?“

⁶ Atsakė: „Jūs neturite nė trupučio neįgalumo“. Pasakė—pasakė: „Pas jus, visais požiūriais, puiki sveikata“. Ir aš esu taip dėkingas Dievui. Iš ko kito tai galėjo ateiti, jei ne iš mūsų Dangiškojo Tėvo, suprantate, esant tokios būklės?

⁷ Ir jis pasakė: „Jūsų. . . Visi tai parodo, kad jūs esate jaunas“. Jis tarė: „Jūsų kraujo ląstelės net nepradėjo trūkinėti, ar dar kas nors“. Jis pasakė: „Jūs esate labai geros būklės, broli Branhamai“.

Ir aš atsakiau: „Na, aš labai džiaugiuosi“.

⁸ Ir aš turėjau privilegiją kalbėti, liudyti kiekvienai tos ligininės seselei ir kiekvienam gydytojui apie Dievo Karalystę. Ir vienas tam tikras gydytojas, manau, jis turėtų būti čia šį rytą. Ir

aš—aš. . . aš džiaugiuosi, žinodamas, kad šiame pasaulyje dar yra gerų žmonių, tikrų žmonių, žmonių kurie penkias dienas vedė mane per tą medicininę apžiūrą, kuri tikriausiai, kiekviena iš jų, kainuotų du ar tris šimtus dolerių. Kai aš viską praėjau, jie pasakė: „Tai mūsų indėlis į Viešpaties darbą, kurį jūs atliekate“. Suprantate? Taip. Netgi ne. . . Pasakė: „Na, jūs sugėdinate mus, net paklausdamas mūsų, kiek jūs mums skolingas“. Pasakė: „Tik jūsų maldu už mus!“

⁹ „Ir viduje, - jie pasakė, - mes randame kažką emocionalaus, ko mes negalime suprasti“. Ir aš pasakiau. . . „Mes. . . Tai—tai neatrodo, kad. . .“ Jis tarė: „Išoriškai jūs nesinervinate ir nesijaudinate. Bet, - pasakė, - viduje yra emocija, kurios mes negalime suprasti“.

¹⁰ Aš pasakiau: „Jeigu jūs prisėsite čia minutėlei, aš jums pasakysiu“. Ir aš ėmiau kalbėti apie regėjimus. Jiems tai buvo kita sritis. Jie nieko apie tai nežinojo. Aš papasakojau jiems apie Bibliją. Tuomet aš pasakiau jiems apie regėjimą, kurį Viešpats man davė anądien, ir jie verkė kaip kūdikiai. Tiesiog sėdėjo ten ir verkė. Ir aš. . . jie. . . aš pasakiau: „Tikiuosi, kad jūs nelaikote manęs kokiu nors religiniu keistuoliu ar kažkuo“.

¹¹ Pasakė: „Jokiu būdu ne, broli Branhamai. Aš tikiu tuo visa savo širdimi“. Jis tarė: „Bet aš noriu pasakyti tik vieną dalyką: Jūs nelankėte mokyklos, kad išmoktumėte šių dalykų“. Pasakė: „Aš tikiu, kad jie ateina iš Visagalio Dievo“. Ir tai buvo trys įžymūs Luisvilio gydytojai, geriausi, kokius tik jie turėjo. Ir taigi, aš buvau labai laimingas dėl to, ir žinant, kad galbūt Viešpats leido man pasėti ten Sėklą.

¹² Kiekviena seselė, kalbėjau su jomis. Jos, vieną rytą, išeidamas iš rentgeno kabineto, aš pasakiau. . . Aš pažvelgiau į vargšę pagyvenusią moterį. Ji buvo tokia ligota. Ir aš vis slinkau, slinkau, kol priartėjau prie jos. Pamaniau, kad galbūt ji miršta. Ir aš tariau: „Aš noriu užduoti jums klausimą, sese“.

Ji atsakė: „Taip, pone“.

Aš paklausiau: „Ar jūs esate krikščionė?“

Ji atsakė: „Aš priklausau *tam tikrai* bažnyčiai“.

¹³ Ir aš tariau: „Aš tiesiog noriu tai šiek tiek išsiaiškinti“. Aš pasakiau: „Aš—aš noriu sužinoti, ar jūs esate krikščionė, tikra krikščionė. Nes, jeigu jums tektų pereiti per šią gyvenimo jūrą, į kitą Šalį, ar jūs mylite Jį?“ Aš paklausiau: „Ar jūs tikrai būsite išgelbėta?“

Ir ji atsakė: „Taip, pone. Aš būsiu“.

¹⁴ Ir aš pasakiau: „Tuomet telaimina Dievas jūsų širdį. Nesvarbu, į kurią pusę vėjas papūs, su jumis bus viskas gerai, kol tai yra taip“.

¹⁵ Ir jeigu mes tik apsižvalgytume aplink, pasaulyje dar liko daug puikių žmonių.

¹⁶ Taigi, šiandien, aš atėjau su regėjimu, kurį aš jums pasakysiu šiek tiek vėliau. Ir pirmiausia, aš norėčiau pakalbėti šiek tiek apie Žodį, nes aš manau, kad Žodis yra labai svarbus, pats svarbiausias dabar. Ir aš džiaugiuosi matydamas Čarlį Koksą, ir, broli, mano draugą, stovintį čia, kartu. Brolis, aš negaliu prisiminti. . . Džefris, aš negaliu prisiminti jo vardo. Daugeli kitų brangių brolių iš Džordžijos, iš įvairių šalies vietų. Mano senas bičiulis Bilas, aš manau, sėdi čia, ši rytą. Ir—ir daugelis. . . Ir brolis iš Džordžijos ten, žmonės, kurie man padovanojo šį kostiumą. Žinote, tai—tai vienas iš geriausių kostiumų, kokius kada nors esu dėvėjęs. Jaučiuosi gerai, iš tikrųjų labai puikiai. Ir jūs man labai daug ką reiškiate. Kai aš jums papasakosiu, kas man nutiko, per pastarąsias kelias dienas, jūs suprasite, kodėl manau, kad tai labai daug reiškia.

¹⁷ Taigi, aš manau, jei Viešpats leis, aš noriu tęsti kovą dar uoliau, kaip dar niekada, savo gyvenime. Kadangi aš dabar sužinojau, kad tai. . . Žinoma, aš galiu mirti šiandien. Šito jūs nežinote. Mano elektrokardiogramos ir visa kita, šešiolika skirtingų rūšių rentgeno nuotraukų, taip, pilnas sveikatos patikrinimas, parodė, kad aš buvau. . . normalus, kaip tik gali būti bet kuris žmogus, žmogus žemėje. Esu dėkingas už tai. Bet, viskas, net visame tame, aš esu dėkingas ir dėkoju Dievui už tai, kad aš esu, kad aš tikiu, jog Jis ir toliau saugo mane Savo tarnavime, tai nebuvo, ką jis man parodė, tiesiog šiek tiek prieš tai, suprantate, tiesiog mane pradžiugino.

¹⁸ Taigi, aš manau, ši vakarą. . . Ar viskas gerai? [Brolis Nevilas atsako: „Taip, pone“—Red.] Mūsų—mūsų brangus brolis yra—yra vienas iš nesavanaudiškiausių žmonių, tai—tai brolis Nevilas. Ir jeigu kas nors iš jūsų buvote čia praėjusį sekmadienį ir girdėjote tą nuostabų pamokslą, kurį jis išsakė, apie „aliejaus indą“, tai buvo iš—. . . vienas iš puikiausių kada nors mano girdėtų pamokslų, kuriuos brolis Nevilas išsakė per Šventąją Dvasią praėjusį sekmadienį, šiai nedidėlei avių kaimenei, kurią surinko Dievas.

¹⁹ Ir jeigu viskas gerai, jei tai patinka Viešpačiui ir broliui Nevilui, ir bažnyčiai, aš norėčiau vėl kalbėti ši vakarą ir pradėti serijas, tarkim, pirmadienį vakare. . . Aš turiu omenyje, sekmadienio vakarą, trečiadienio vakarą ir kitą sekmadienį, serijas, kurias aš parengiau.

²⁰ Man nereikėjo pasilikti ten, ligoninėje. Bet jie buvo man tokie geri, kad jie davė man kambarį maždaug už trečdalį kainos. Ir aš tiesiog pasiėmiau savo Biblijas, savo knygas, užsiropščiau ant lovos ir sėdėjau ten sulenkęs kojas, ir išdėliojau aplinkui savo Biblijas ir visa kita. Ir aš turėjau tikrai gerą laiką, kol jie ten neatnešė ricinos aliejaus. Mano puikus laikas čia pat baigėsi. Aš—aš užbaigiau. Bet, broli Pat, man tikrai buvo bloga. Aš tiesiog negaliu pakęsti to dalyko. Ir, bet aš turėjau gerą laiką, pirmas tris ar keturias dienas. Aš turėjau nuostabų laiką.

21 Ir aš nagrinėjau Knygą Efeziečiams. O, tai sujungia Bažnyčią kartu! Ir manau, kad tai yra puikus dalykas.

22 Ir—ir jeigu jūs, dabar, jeigu jūs turite bažnyčią, kurią lankote, jūs tiesiog toliau lankykite ir likite savo pareigos poste. Bet jeigu jūs neturite bažnyčios, ir jūs norėtumėte sugrįžti šį vakarą, trečiadienio vakarą ir sekmadienio vakarą, aš norėčiau paimti, šį vakarą Efeziečių Knygos 1-ą ir trečiadienio vakarą, 2-ą skyrių Efeziečiams, ir sekantį sekmadienį, 3-ią skyrių Efeziečiams, kad nustatyti tvarką Bažnyčioje. Jūs žinote, ką aš turiu omenyje, Jos—Jos paskyrimą poziciškai. Ir aš manau, kad tai yra Bažnyčios statydinimui.

23 Aš ne... Aš—aš tiesiog kalbu tai Branhamo bažnyčios lankytojams.

24 Ir jeigu kas nors iš jūsų, brangūs broliai... aš žinau, kad kai kurie iš jūsų, manau, turite susirinkimus. Mūsų mažasis brolis iš Selezbergo, ir—ir kiti skirtingi, turi susirinkimus. Taigi, žiūrėkite, jie yra prabudimo susirinkimai. Jūs lankykite juos. Jie yra Kristaus tarnai, jauni vyrai, kurie stovi pralaužime, kurie išejo. Kai net jų pačių bažnyčia paneigė Tiesą ir panašius dalykus, jie iš karto išejo iš ten. Ir Dievas pašaukė juos tarnavimui. Taip, pone. Aš—aš žaviuosi vienu vyru... aš net negaliu prisiminti to vyro vardo. Bet jis jaunas vaikinai, puikus, gražiai atrodantis vaikinai, ir miela žmona, vaikai.

25 Ir—ir brolis Džiuni Džeksonas turėjo čia keletą susirinkimų, tai dar vienas nuostabus, puikus, nuostabios Dievo malonės trofėjus. Ir kai jūsų bažnyčiose jie turi prabudimus, jūs iš karto ten nuvykite, kadangi tai yra jūsų... taip reikia daryti. Kadangi jūs nežinote, galbūt nusidėjėlis ateis prie altoriaus, ir galbūt jūs pajausite paraginimą atvesti tą žmogų pas Kristų, kas bus jūsų didelis atlygis kitoje pusėje.

26 Tai yra tik mokymas ir Bažnyčios tvarkos nustatymas, čia bažnyčioje, suteikiant pagalbą mūsų kelyje.

27 Taigi, aš nepasiėmiau savo laikrodžio, tad kažkas turės stebėti tai už mane. Dokas man parodė, kad jis turi vieną, taigi, mano broli. Taigi dabar... [Broli Edgaras „Dokas“, Branhamas sako: „Aš nepaįmsiu iš tavęs brangiai“, ir perduoda savo laikrodį broliui Branhamui—Red.] Tu už tai iš manęs nepaįmsi brangiai? Gerai. Na, taigi, viskas gerai. Na, taigi, aš netikiu, kad tai yra teisinga, jau nuo pradžių. Taigi... [„Ši, Ačiū. Aš pasakysiu kai ką tau.“] Taigi, o, o, o, š, š, š, š. [„Ši rytą, savo gimtadieniui aš sutaupiau dešimt centų, tiesiog, kad tu pasijaustum geriau.“] Ar taip? Taigi, tai... Šis laikrodis ką tik pradėjo tikėti geriau, Dokai. Sakė, kad jis pasilaikė dešimt centų, savo gimtadieniui, kad aš pasijausčiau geriau, nes tarp jo ir manęs yra du ar trys. Taigi, jūs matote kur aš esu kelio pabaigoje. Bet, o, man tai nieko nereikia. Taigi, aš nekalbėsiu per ilgai.

28 Taigi, jeigu mūsų vartuose yra atvykėlių, mes tikrai norime jus priimti iš visos savo širdies. Jūs esate labai laukiami čia, šioje nedidukėje bažnyčioje. Pas mus čia ne per didžiausias pastatas. Dabar programoje yra numatyta įrengti ne didelės patalpas, bet tiesiog. . . Sita yra tiesiog gan apšiurusi. Ir mes pasistengsime čia pastatyti sau gražią, patogią, nedidelę bažnyčią, kai tik mes. . . Viešpats leis mums tai padaryti. Ir daugelis iš jūsų visų stengiasi tai padaryti, ir mes tikrai tai labai vertiname.

29 Dabar, aš noriu, kad jūs atsiverstumėte kartu su manimi, skaitymui, Pirmą Samuelio 8-ą skyrių, ir pradėdant maždaug nuo, pradėkime nuo 19-os eilutės, galbūt, nuo 19-os ir 20-os eilučių, nedidelei temai iš šio konteksto.

30 Ir dabar, kai jūs atsiverčiate, ir prieš mums. . . Mes perskaitysime tai, ir tuomet mes norime pereiti prie maldos. Ar ši rytą būtų kokių nors prašymų, ir sakytumėte: „Tiesiog prisimink mane“? Paskutiniame mūsų susitikime, prieš dvi savaites ar tris, kai aš turėjau susirinkimą. . . Sakant, mes. . .

31 Beje, kol jūs atsiverčiate, susirinkimas prasideda Čitakvoje, 6-ą dabar. Mes tikimės puikiai praleisti laiką, Midltaune, Ohajuje. Jūs, pas ką nusimato atostogos, atvažiuokite. Ir didelė stovykla, prie pat upės, kur, o, mes. . . ir visas pamokslavimas, kurį kada nors esate girdėję. Jie ten, išsidėstę per visą upės pakrantę, pamokslauja kiekvieną rytą, nuolatins per dieną ir naktį. Taigi jie visi susirenka kartu. Tai didelė stovyklavietė, žymiai didesnė nei Silver Hills, daug didesnė. Ir – ir dar didelė vieta, kur mes galime sutalpinti nuo aštuonių iki dešimties tūkstančių žmonių. Ir ji visada pilnut pilnutėlė. Mes turime puikų laiką Ohajuje.

32 Ir pagyvenęs brolis Kid, už kurį aš buvau nuvykęs melstis praeitą rytą. Jūs visi prisimenate, kaip prieš tris savaites aš jums sakiau? Gydytojas davė jam gyventi dvidešimt keturias valandas. Jis atsikėlė ir vaikštinėja aplinkui. Jis citavo Raštą, dainą, kurios jis negalėjo padainuoti. Ir kai aš nuvykau, ir pažvelgiau į jį, tą rytą, ir tą šalikėlį, esantį ant jo. Aš išvykau iš čia maždaug prieš tris ar keturias valandas, dar auštant, kad suspėčiau pas jį. Jie sakė, kad tą dieną jis mirs; prostatos vėžys.

33 Ir jo brangi, pagyvenusio žmonelė, skalbdavo už penkiasdešimt centų per dieną; tai yra nuo aušros iki vėlyvo vakaro - už penkiasdešimt centų, kad jos vyras liktų misionieriškoje veikloje kaip pamokslininkas. Pamokslavo dviejų savaičių prabudime ir surinko paaukojimus - gavo aštuoniasdešimt centų.

34 Bet aną rytą aš mačiau juos, sėdinčius, tas dvi pagyvenusias poreles, tiksliau, porelę, sėdėjo ten, ir jo šalikėlis buvo jam ant pečių. Ir vienas iš jo itikėjusiųjų, devyniasdešimt dvejų metų amžiaus, tiesiog spindintis ir šviesaus proto, ir sekmininkas iki sielos gelmių, sėdėjo ten, žinote. Ir aš paklausiau: „Ar jūs

žinote, dėl ko jūs, pagyvenę žmonės, čia sėdite? Tiesiog laukiate atplaukiančios valtys“. Štai ir viskas. Jų darbas, viskas, ko jie pasiekė, tikslas, kurį jie pasiekė, ir dabar jie yra pasiruošę keliauti dėl savo padovanojimo.

³⁵ Ir aš pasakiau broliui Čivui, kad broliui Kidson . . . Kid, tą rytą: „Jūs būsite Čitakuos susirinkime“.

³⁶ Jis vakar man paskambino, pasakė: „Aš . . . aš būsiu ten, broli Branhamai“. Tiesiog puiku.

³⁷ Daugelis iš susirinkimo, iš mano naujo ateinančio tarnavimo. Brolis baptistas, brolis stovintis čia, jo dukra, paauglė, buvo truputį neklusni. Ir pasakė jam: „Aš atiduodu tavo dukterį Viešpačiui Jėzui“, – vieną rytą. Ir kai jis sugrįžo namo – ji buvo išgelbėta. Ir kita, čia šį rytą, bus pakrikštyta ir taip toliau.

³⁸ Ir vyras, ponas Sothman, mano draugas iš Kanados, jo uošvienė buvo bemirštanti, pasakė: „Kai tu ten nuvyksi, tu rasi savo uošvienę, na, sveikstančią, viskas gerai“. Taip ir buvo. Ir tiesiog . . . žmonės tiesiog ateina. Tai juda dabar, tik pradinėje stadijoje. Bet, o, mes, virš viso, tikimės gausiai su pertekliumi. Mes gyvename piktose ir paskutinėse dienose, bet – šlovingoje valandoje.

³⁹ Taigi, ar jūs turite savo Bibliją, skaitymui, Samuelio 8-ą skyrių? Ir aš pažadėjau Džin pasilikti ten, kad įrašytų likusią dalį. Mes tik pradėdame, savo susirinkime.

Tačiau tauta atsisakė paklusti Samuelio balsui; ir jie sakė: „Ne; bet mes norime turėti sau karalių.“

Kad mes . . . būtume kaip . . . tauta, visos tautos; ir kad mūsų karalius teistu mus, ir eitų mūsų priešakyje, ir kovotų mūsų kovas.

. . . Samuelis išklaušė visus šiuos tautos žodžius, ir . . . pakartėjo juos VIEŠPAČIUI į ausį.

Ir VIEŠPATS tarė Samueliui: „Klausyk jų balso ir paskirk jiems karalių“. Ir Samuelis tarė Izraelio vyrams: „Eikite kiekvienas į savo miestą“.

⁴⁰ Taigi, jei aš pabandyčiau šį rytą paimti iš šito tai, ką pavadinčiau tema, kelioms minutėms, aš norėčiau pasirinkti temą: „*Atmestas karalius*“.

⁴¹ Tai buvo laikais, kaip ir visais laikais, jog žmonės niekada nenorėjo, kad jiems vadovautų Dievas. Jie norėjo savo vadovavimo būdo. Ir ši istorija šį rytą . . . Ir kai jūs sugrįšite į savo namus, būtų gerai, jei jūs perskaitytumėte ją nuo pradžios iki pabaigos. Tai buvo Samuelio, Dievo vyro, pranašo dienomis. Ir jis buvo teisingu žmogumi ir geru vyru, garbingu, gerbiamu, teisingu ir sąžiningu prieš žmones, niekada jų neapgaujinėjo ir nesakė jiems nieko kito, kaip tiesiog TAIP SAKO VIEŠPATS.

42 Bet žmonės priėjo prie to, kad jie norėjo pakeisti šią programą. Jie žvelgė į filistinus, amalekiečius, amoritus, hetitus ir kitas pasaulio tautas, ir jie matė, kad jos turėjo karalius, kurie valdė juos, ir jiems vadovavo, ir vedė juos, kovojo jų kovas ir taip toliau. Ir atrodė, kad Izraelis norėjo daryti taip, kaip tie karaliai, ir kaip tos tautos.

43 Tačiau tai niekada nėra buvę Dievo ketinimu, jokiame laikotarpyje, kad Jo žmonės elgtųsi kaip pasaulio žmonės, arba turėtų valdymą, arba kontrolę, kaip šito pasaulio žmonės. Dievo žmonės, kaip visada, buvo ypatingi žmonės, skirtingi žmonės, išsaukti, atskirti ir visiškai kitokie savo veiksmuose, savo keliuose, savo gyvenimo būdu, nei tai, ką turi pasaulio žmonės. Jų troškimas dalykams, ir visa tai, iš ko jie yra sudaryti, visada buvo priešinga tam, ko trokšta pasaulio žmonės.

44 Ir Izraelio tauta atėjo pas Samuelį ir pasakė: „Taigi, tu sensti, ir tavo sūnūs nevaikšto tavo keliais“. Kadangi jie nebuvo ištikimi, kaip Samuelis. Jie imdavo kyšius ir pinigus. Ir jie pasakė: „Samueli, tavo sūnūs ne tokie, kaip tu, todėl mes norime, kad tu eitum ir rastum mums karalių, ir pateptum jį, ir padarytum iš mūsų tautą, kaip ir visos tautos pasaulyje“.

45 Ir Samuelis bandė jiems pasakyti, kad iš šito nieko neišeis. Jis pasakė: „Jeigu jūs tai padarysite, pirmas dalykas, žinote, kad jis pašauks visus jūsų sūnus iš jūsų namų, ir padarys iš jų kareivius, kad jie bėgtų prieš jo vežimą, ir nešiotų šarvus bei ietis. Ne tik tai, bet jis pašauks ir jūsų dukteris, padarydamas jas duonos kepėjomis ir paims jas iš jūsų, kad jos maitintų kariuomenę. Ir, - pasakė, - be viso to, jis dar paims iš jūsų tam tikrus mokesčius, nuo jūsų grūdų ir nuo visų jūsų pajamų. Jis visa tai apmokestins, kad sumokėti tam tikras valstybės skolas ir taip toliau, kurias reikės sumokėti“. Jis tarė: „Aš manau, kad jūs, visi kartu, darote klaidą“. Bet kai . . .

46 Tauta pasakė: „Bet mes vis tiek norime būti kaip kitos tautos“. Yra kažkas tokio apie vyrus ir moteris, kad jie trokšta būti panašūs vieni į kitus. Ir buvo tik vienas žmogus, kuris kada yra gyvenęs žemėje, kuris buvo mūsų pavyzdys, ir tai buvo Tas, kuris mirė už mus visus, mūsų Viešpats ir Gelbėtojas Jėzus Kristus. Jis buvo tobulas pavyzdys, kokie mes turėtume būti, visada rūpinintis Tėvo reikalais ir daryti tai, kas teisinga.

47 Ir nesvarbu, kiek Samuelis stengėsi įtikinti žmones, jie nuolat jį persekiojo, dieną ir naktį: „Mes norime karaliaus. Mes norime žmogaus. Mes norime žmogaus, apie kurį galėtume sakyti: „Tai yra mūsų vadovas““.

48 Ir tai niekuomet nebuvo Dievo valia. Tai niekada nebuvo Dievo valia ir niekada nebus Dievo valia, kad žmonės valdytų vieni kitus. Dievas valdo žmogų. Dievas yra mūsų Valdovas, mūsų Karalius.

49 Ir tai yra labai, netgi labai didelis šių dienų pavojus, nes atrodo, kad žmogus turi tą pačią idėją. Atrodo, kad jie negali suvokti, jog Dievas vis dar valdo žmogų, o ne žmogus valdo žmogų.

50 Taigi jie išsirinko sau vyrą, vardu Saulius, kuris buvo Kišo sūnus. Jis buvo geros reputacijos, garbingas vyras. Bet jis kaip tik tiko tautai, nes jis buvo dideliu, aukštu, kilmingu, gražiai nuaugusiu vyru. Rašte sakoma, kad jis buvo visa galva aukštesnis už bet kurį vyrą Izraelyje. Jis buvo karališkos išvaizdos ir gražaus veido. Jis buvo puikus ir ypatingas vyras.

51 Taigi, tokios rūšies vyrą žmonėms patinka išsirinkti šiandien. Atrodo, kad žmonės nepatenkinti tuo, kaip Dievas nustatė Savo Bažnyčioje, kad būtų valdoma ir kontroliuojama Šventosios Dvasios. Jie nori, kad kažkas, koks nors žmogus, kažkokia denominacija, kažkokie tam tikri žmonės vadovautų Bažnyčiai. Taigi, jie yra nepajėgūs pilnai atsiduoti į Dievo rankas, kad būti dvasiniai, kad būtų vedami Šventosios Dvasios. Jie nori, kad kas nors už juos vykdytų jų religiją, kad kas nors jiems pasakytų, tiesiog kaip tai padaryti, ir visa kita apie tai.

52 Taigi šis vyras, regis, puikiai tiko šiai vietai, nes buvo labai intelektualus žmogus.

53 Ir tai labai panašu į šią dieną. Mums taip pat patinka išrinkti tokius žmones, kad jie valdytų mūsų bažnyčias, valdytų Dievo Bažnyčią. Aš nieko negaliu pasakyti prieš, bet paprasčiausiai sutelksiu dėmesį štai į ką: tai nėra, tai nebuvo ir tai niekada nebus Dievo valios, kad taip būtų. Dievas turi valdyti Savo žmones, valdyti kiekvieną individualiai.

54 Tuomet mes matome, kad šis Kišo sūnus, didis vyras, ir—ir jo ūgis, ir jo . . . Jis atrodė tinkamas žmonėms, kad mantija, esanti ant jo atrodys didingai. Ir karūna ant jo galvos, aukščiau virš visų kitų žmonių, kai jis ėjo - bus tikras turtas Izraelio karalystei. Nes, kiti karaliai iš kitų tautų pagalvotų: „Pažiūrėkite, koks vyras!“ Kaip jie galėtų parodyti pirštu ir pasakyti: „Pažvelkite čia, kokį didingą karalių mes turime! Pažvelkite, koks didis vyras mums vadovauja!“

55 Ir liūdna tai sakyti, bet kokia tai tiesa šiandien yra su bažnyčia, jiems patinka kalbėti: „Mūsų pastorius - nėra siauraproitis. Jis yra didis žmogus. Jis pabaigė Hartfordo“, - ar kažkokį didį teologijos institutą. „Jis turi keturis diplomus iš tokios ir tokios vietos. Ir jis labai visuomeniškas vyras tarp žmonių“. Visa tai gali būti gerai, ir turi savo vietą. Bet Dievo būdas - kad Jo Bažnyčia būtų vedama Šventąja Dvasia, ir Jo Dvasia.

56 Bet jiems patinka kalbėti: „Pas mus didžiausia denominacija, kuriai mes priklausome. Mes pradėjome dar ankstyvaisiais pionierių laikais, kada mes buvome mažuma, tiesiog keletas žmonių, nedaug. O dabar mes išaugome iki

tokio lygio, kad mes esame tarp pačių didžiausių denominacijų. Mes turime geriausias mokyklas ir labiausiai išsilavinusius tarnautojus. Mes turime geriausiai apsirengusias minias. Ir intelektualiausi miesto žmonės lanko mūsų denominaciją. Ir mes aukojame labdarai. Ir mes darome gerus darbus ir panašiai“. Ir visiškai nieko, apsaugok Dieve, kad aš pasakyčiau nors žodį prieš tai, nes visa tai yra gerai.

⁵⁷ Bet vis tiek Dievo valia ne tame, kad žmogus valdytų žmogų. Sekminių dieną Dievas siuntė Šventąją Dvasią, kad valdytų žmonių širdyse ir valdytų jų gyvenimuose. Taip nebuvo numatyta, kad žmogus valdytų kitą žmogų.

⁵⁸ Bet mums patinka tai kalbėti. Tai yra labai išskirtinis dalykas, kada mes galime pasakyti, jog priklausome tokiai didingai organizacijai.

⁵⁹ „Ar jūs krikščionė?“ Štai kaip aš radau šią temą, kai aš buvau ligoninėje. Ir aš paklausiau vienos: „Ar jūs krikščionė?“

„Aš priklausau *tam ir tam*“.

„Ar jūs esate krikščionė?“

„Aš priklausau *tam ir tam*“.

⁶⁰ Ir viena seselė priėjo prie lovos, kur aš skaičiau Bibliją, ir ji buvo nauja sesuo tame aukšte. Ir ji paklausė: „Sveiki“. Pasakė: „Aš manau, kad jūs esate Gerb. Branhamas, esate čia sveikatos patikrinimui“.

Aš atsakiau: „Taip, esu“.

⁶¹ Ir ji pasakė: „Ar galiu įtrinti jums nugarą spiritu, tai leis jums šiek tiek geriau jaustis?“

Ir aš atsakiau: „Galite tai daryti“.

⁶² Ir kol ji trynė man nugarą, ji paklausė: „Kokiai denominacinei bažnyčiai jūs priklausote?“

⁶³ Ir aš atsakiau: „O, aš priklausau pačiai seniausiai iš visų denominacijų“.

Ir ji paklausė: „Ir kas tai per denominacija?“

⁶⁴ Aš pasakiau: „Ji buvo organizuota dar prieš tai, kai buvo organizuotas pasaulis“.

⁶⁵ Ir: „O, - ji pasakė, - kas? Nemanau, kad aš žinau tokia“. Ji pasakė: „Aš priklausau *tam tikrai* bažnyčiai. Ar tai ta organizacija?“

⁶⁶ Aš atsakiau: „Ne, panele. Ta organizacija buvo maždaug tik prieš du šimtus metų. Bet ši organizacija prasidėjo tada, kai ryto žvaigždės dainavo kartu, ir Dievo sūnūs šaukė iš džiaugsmo, kai jie matė Gelbėtojo atėjimą, kad atpirktų žmoniją“.

⁶⁷ Ir ji tiesiog nustojo trinti man nugarą. Aš buvau šiek tiek pasilenkęs, į *šitą* pusę, kad panelė galėtų trinti. Ji buvo iš ten, netoli Koridono. Mes išsišnekėjome. Ir ji pasakė: „Pone, aš visada

tikėjau, kad jeigu Dievas kada nors buvo Dievu, Jis ir šiandien tebėra Dievas, kaip Jis buvo ir senais laikais“. Ji pasakė: „Nors mano bažnyčia griežtai tai neigia, bet aš vis tiek tikiu, kad tai yra Tiesa”.

⁶⁸ Aš atsakiau: „Jūs esate netoli nuo Dievo Karalystės, panele“.

Ji tarė: „Jei Jis kada nors buvo išgydytojas, argi Jis vis dar nėra išgydytojas?“

Aš atsakiau: „Jis tikrai yra, mano sese“.

⁶⁹ Bet žmogus nori valdyti, ir valdyti žmogų. Ir žmogus nori, kad žmogus jį valdytų. Jis nenori, kad Dievas jį valdytų.

⁷⁰ Taigi šis Kišo sūnus, vardu Saulius, kaip tik ir buvo tuo atsakymu, ko jie norėjo – didis, gražiai naujagė vyras. Ir . . . O, jis tiesiog vadovautų jiems mūšyje, ir taip toliau. Bet vis tiek tai nebuvo Dievo veikimo būdas. Dievas norėjo, kad Jo ištikimas senas pranašas nukreiptų juos, ir kalbėtų jiems Jo Žodžius.

⁷¹ Taigi, šiandien, mūsų didžiame bažnytiniame amžiuje, kuriame mes gyvename, mes, aš manau, ir tikiu tuo visa savo širdimi, kad mes visiškai atsitraukėme nuo to, ką Dievas numatė, kad mes darytume. Paskutiniai mūsų Gelbėtojo Žodžiai buvo Morkaus 16. Pasakė:

Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.

Kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbėtas; . . . kas netikės - bus pasmerktas.

Ir šie ženklai lydės tuos, kurie tiki; Mano vardu jie išvarinės demonus; jie kalbės nauja kalba;

Ir jeigu jie ims gyvates; ar . . . išgers . . . mirtinų dalykų, tai jiems nepakenks; ir jeigu jie . . . dės savo rankas ant ligonių, . . . jie pasveiks.

⁷² Joks žmogus, joks Kišo sūnus, ir niekas kitas negalės to padaryti be Šventosios Dvasios vadovavimo. Bet mes pristatėme mokyklų, mes pristatėme seminarijų ir pristatėme organizacijų, kad—kad įtiktume, ir būtume panašūs į likusį pasaulį.

⁷³ Taigi, Šventoji Dvasia buvo šios tautos Vadovas. Ši tauta buvo valdoma, kai sugrižo . . . kai jie surašė nepriklausomybės deklaraciją. Ir ten stovėjo papildoma kėdė. Man nekyla nė menkiausias abejonės tuo, kad už to stalo sėdėjo Dievo Sūnus, kai ši tauta buvo įkurta ant religijos laisvės ir ant visų laisvės principų, ir ant Amžinojo Dievo Žodžio pagrindo.

⁷⁴ Bet mes sugadinome tai. Politikai; mes balsavimu išrinkome žmones paperkant ir paduodant, ir su melagingais pažadais. Kol . . . Mūsų tauta, mūsų politika ir mūsų demokratija yra taip užteršta, kol tai—tai persipynė su komunizmu ir visokios rūšies izmais.

⁷⁵ Ir daugybę kartų mes kviečiame susirinkti maldai, kai susitinka tautų lygos, ir ten . . . ar praveda aptarimus. Ir neseniai, per vieną tokį didingą laiką, nebuvo nė karto pakviesta maldai. Kaip mes kada nors išspręsimė nesutarimus be maldos? Kaip mes išviso galime tikėtis, visame pasaulyje, kad ką nors padarysime be Šventosios Dvasios vadovavimo?

⁷⁶ Tačiau leiskite man tai pasakyti su meile ir pagarba mūsų tautai, jos vėliavai ir respublikai, kuriai ji atstovauja: Mes atmetėme savo Vadovą, Šventąją Dvasią, ir per korumpuotą politiką, pastatėme iškrypusio proto žmones. Ir jeigu jūs nebūsime atidūs, jie padarys vieną iš lemtingiausių klaidų, kokią kada nors yra padarę, būtent dabar, dėl to, kad tauta trokšta, jog juos valdytų žmonės.

⁷⁷ Ko mums reikia šių Jungtinių Valstijų sostinėje, kaip prezidento, ko mums reikia kongrese, ko mums reikia mūsų teisme - tai vyrų, kurie pašventė savo gyvenimą Dievui ir yra pripildyti Šventąja Dvasia, ir yra vedami Jo Dievišku vadovavimu. Bet, vietoj to, mes išsirenkame intelektualius vyrus, žmones „turinčius dievotumo pavidalą ir išsižadančius Dievo jėgos“, žmones, kurie yra ateistai, o kartais dar blogiau, nei tai, mes įtraukėme į savo šalies politines sferas.

⁷⁸ Ne tik tai, bet ir mūsų bažnyčiose. Mūsų bažnyčios tapo sugedusios dėl to, kad mes, rinkdamiesi savo ganytojus, kad mes vestų, mes neėjome į seminarijas ir pasirinkome vyrus, kurie yra dideli intelektualiniai gigantai, vyrus, kurie yra labai genialaus proto, vyrus, kurie yra išsimokslinę, ir mokantys bendrauti su žmonėmis, ir yra puikūs žmonės kaimynystėje, kur aš neturiu ką pasakyti prieš. Vyrų, kurie yra malonūs savo elgesio būdu, rūpestingi savo gyvenime ir tuo, kaip jie elgiasi tarp kitų vyrų, ir tarp žmonių, didys vyrai savo srityje, apie kuriuos aš nieko blogo nesakau. Apsaugok Dieve, kad mano dvasia taptų tokia pikta. Bet, vis tiek, tai nėra tai, dėl ko Dievas mus pasirinko.

⁷⁹ Tai Šventosios Dvasios vadovavimas: Kristus žmonių širdyse. Daugelis iš tų intelektualių vyrų, kurie stovi už mūsų sakyklos, neigia realų Šventosios Dvasios egzistavimą. Daugelis iš jų neigia Dieviško išgydymo ir Dvasios Jėgos būvimą.

⁸⁰ Vakar aš skaičiau straipsnį, aš manau, kad tai buvo laikraščiu iškarpos iš Džeko Coe, mirusio Džeko Coe. . . vieno iš mano atvestų pas Viešpatį Jėzų, kuris savo laiką buvo stipriu ir drąsiu vyru. Ir buvo iškviestas į apklausą Floridoje už tai, kad jis paprašė vaiko nuimti nuo kojų tvarsčius ir pereiti per pakylą. Ir tai darydamas, vaikas normaliai perėjo per pakylą, o priėjęs prie motinos, nugriuvo. Visa tai buvo Kristaus priešo sąmokslas, ši jauna moteris ir jos vyras padavė mūsų drąsų brolių vietiniam teismui.

⁸¹ Ir nors visos bažnyčios turėjo stoti už brolių Džeką, kai visi bažnyčios žmonės, minintys Jėzaus Kristaus Vardą,

turėjo narsiai stoti šalia jo, kiekvienas žmogus, kuris šaukiasi Viešpaties Jėzaus Vardo, turėjo kristi ant kelių maldoje, bet vietoje to, laikraščių antraštėse viena iš mūsų didžiųjų denominacijų pareiškė, kad jie susivienijo su ateistais, kad nuteisti ir įkalinti brolių Džeką Coe. Ar galite sau įsivaizduoti, kad bažnyčia, vadinanti save Kristaus Vardu, susikibo rankomis su ateistu, kad nuteistų dievotą žmogų, kuris iš visos širdies stengėsi ginti Bibliją? Bet jie tai padarė.

Ir tuomet į pagalbą atėjo brolis Gordon Lindsay.

⁸² Ir kai netikintis teisėjas pasakė: „Šis žmogus yra apgavikas, nes jis nuėmė nuo vaiko tvarsčius ir paleido jį ant pakilos, ir pasakė, kad jis buvo ‚išgydytas‘. Jis sumelavo, ir jis padarė tai, kas prieštaravo gydytojo nurodymams, todėl jam iškelta byla dėl apgavystės“.

⁸³ Ir ponas Coe atsistojo, ir jis pasakė: „Pone, aš atmetu šį kaltinimą. Dievas išgydė šį berniuką“.

⁸⁴ Ir teisėjas tarė: „Aš paklausu bet kurio žmogaus šiame teisme, ar šis pareiškimas gali būti tiesa, jog vienoje pakylės pusėje Dievas galėjo išgydyti šitą berniuką, o kitoje - leido jam susirgti. Jei šį teiginį galima įrodyti Biblija, tuomet aš pasakysiu, kad ponas Coe turi teisę į savo pareiškimą“.

⁸⁵ Ir vienas tarnautojas pakėlė ranką, jis tarė: „Jūsų kilnybe, pone, ar galėčiau tai patvirtinti?“

Ir teisėjas tarė: „Patvirtinkite“.

⁸⁶ Tarnautojas atsistojo ir tarė: „Kartą naktį šėlstančioje jūroje, kada maža jau beveik buvo begrimztanti į dugną, visos viltys išsigelbėti buvo dingę. Jie pamatė Jėzų, Dievo Sūnų, einantį vandeniu. Ir vienas iš apaštalų vardu Petras, tarė: ‚Jei tai Tu, Viešpatie, liepk man ateiti pas Tave vandeniu‘“. Ir jis pasakė: „Viešpats tarė apaštalui Petru: ‚Ateik‘. Ir jis žengė iš valtės, pone, eidamas lygiai taip pat, kaip ir Jėzus, ėjo vandeniu. Bet kai jis išsigando, jis pradėjo skęsti, dar nepasiekęs Jėzus“.

Teisėjas tarė: „Byla nutraukiama“.

Mums reikalingas Šventosios Dvasios vadovavimas, o ne intelektualūs žmonės.

⁸⁷ Saulius, Kišo sūnus, buvo paskirtas tautos vadu, ir jis paėmė du tūkstančius vyrų, o Jonatanas paėmė tūkstantį. Jonatanas nuėjo į dislokuotą kariuomenę ir sumušė būrį amonitų, tiksliau, amonitus. Ir kai—kai juos sumušė, Saulius sutrimitavo trimitu, ir pasakė: „Jūs matote, ką padarė Saulius“. Jis pradėjo didžiūotis.

⁸⁸ Vos tik žmogus tampa koku nors žymiu teologijos daktaru arba koks nors nedidelis dalykėlis pridėdamas prie jo vardo, jis pasidaro daugiau ar mažiau visažiniu.

⁸⁹ Dievo vyrai - yra nuolankūs vyrai. Dievo žmonės - yra nuolankūs žmonės. Kai jūs matote ką nors, sakantį, kad jie

gavo Šventąją Dvasią, ir pradeda atsisikirti, matyt, neturintys Tikėjimo, vaikšto aplinkui, bandydami būti kažkuo, kuo jie nėra, tiesiog atminkite - jie nėra priėmę Jėzaus Kristaus.

⁹⁰ Tuomet mes randame, kad išlanko priešas. Ir jis ruošėsi patekti į nedidelę krūvelę Dievo žmonių, ir ruošėsi išlupti kiekvienam žmogui dešinę akį.

⁹¹ Štai ką priešas visada stengiasi padaryti - išlupti abi akis, jei jis gali, kad žmonės nematytų tai, ką jie daro. Būtent tai šėtonas šiandien bando padaryti su kiekvienu krikščioniu, išlupti jo dvasinį regėjimą, kad jis galėtų vadovautis tik intelektualiniu jausmu, o ne Šventosios Dvasios jausmu, vedančiu jį.

⁹² Taigi, tuomet, kai jie taip pasielgė, kai atėjo didis pralaimėjimas, tuomet Saulius sukapojo du didelius jaučius ir išsiuntinėjo juos visai tautai. Ir aš noriu, kad jūs čia atkreiptumėte dėmesį, kai Saulius išsiuntinėjo jaučių gabalus po visą Izraelį, ir pasakė: „Tegul su kiekvienu žmogumi, kuris neseks paskui Samuelį ir Saulių, tegul su juo atsitiks *taip*, kaip su šiuo jaučiu“. Ar jūs matote, kaip apgaulingai jis bandė pateikti save kartu su Dievo vyru? Kaip—kaip tai buvo nekrikščioniška! Juk būtent Samuelio bijojo tauta. Bet Saulius privertė juos visus sekti paskui jį, nes tauta bijojo Samuelio. „Tegul jie seka paskui Samuelį ir Saulių“.

⁹³ Ir kiek kartų šiandien mes tai girdėjome! „Mes esame didinga Bažnyčia. Mes esame Kristaus Bažnyčia. Mes esame Dievo Bažnyčia. Mes esame *tas ir tas*“. Tai įbaugina žmones, ir jie galvoja, kad būtent ten Dievas iš tikrųjų veikia. Ir jie nenori Šventosios Dvasios vadovavimo. Jiems geriau sekti paskui tokį žmogų, nes jiems patinka gyventi savo asmeninį gyvenimą. Jiems patinka tikėti tuo, kuo jie nori tikėti.

⁹⁴ Ar jūs matote? Šventoji Dvasia yra mūsų Teisėjas. Dievas niekada nedavė mums popiežiaus, vyskupo ar ko nors kito, kad būtų Teisėju. Šventoji Dvasia, Dievo Asmuo Šventosios Dvasios pavidale, yra mūsų Teisėjas ir Vadovas. Taigi, kodėl taip yra?

⁹⁵ Atleiskite už šį grubų ir labai grubų išsireiškimą. Aš kalbu tai ne dėl pykčio, aš kalbu tai iš meilės.

⁹⁶ Bet Šventoji Dvasia sako, kad yra negerai mūsų moterims kirpti plaukus. Ir yra negerai mūsų moterims dėvėti šortus ir kelnes, ir dažyti lūpas bei veidą. Šventoji Dvasia sako, kad tai yra negerai.

⁹⁷ Bet mes norime, kad žmonės mums sakytų, jog tai yra gerai, „Tol, kol sekate paskui mane ir Samuelį“. Jiems patinka šešias dienas gyventi taip, kaip jie nori, o sekmadienio rytą eiti į bažnyčią. Ir, kad puikus intelektualus koledžo absolventas, turintis daugybę diplomų, galėtų pasakyti jiems nedidelį pamokslą, kuriame bus . . . keletas juokelių, kurie paglostytų jų ausis ir pralinksmintų juos, kaip kokiam filme ar televizijos

laidoje. Ir sukalbėtų nedidelę malda už juos, ir išsiųstų juos namo, savimi patenkintus su tam tikru saugumo jausmu, kad jie atliko savo religiją. Tai nėra Šventosios Dvasios valia.

⁹⁸ Šventoji Dvasia nori, kad jūs kiekvieną savaitės dieną ir kiekvieną naktį gyventumėte dievobaimingai, atskirdami save nuo to, kas pasaulyje.

⁹⁹ Bet bažnyčia šito nenori. Jie nori kokio nors žmogaus, kuris galėtų—kuris galėtų aiškinti Bibliją taip, kaip jiems norisi Ją girdėti. Jie nesiklauso Šventosios Dvasios Balso, kalbančio per Bibliją. Daugelis iš jų nori sakyti, kad: „Stebuklų dienos praėjo“. Štai kas džiugina žmones. Jie nori sakyti, kad: „Nėra Šventosios Dvasios krikšto“. Žmonės nenori elgtis kitaip, nei elgiasi visas likęs pasaulis. Jos nenori išeiti į gatvę su nupraustu veidu, ir—ir vyrai susitvarkę, o ne su cigarete burnoje, ir—ir su cigaru, ir pypke, ir—ir kitais dalykais, kuriuos daro vyrai. Ir moterys nori, kad jų plaukai būtų nukirpti labai trumpai, ir—ir aptemptos suknelės, parodančios jų formas, ir kiti dalykai, kurių jos nori. Jos—jos nori vyrų, kurie joms sakytų: „Tai gerai“.

¹⁰⁰ Tuomet, praeitą vakarą, čia atėjo žmogus ir pasakė man, kadangi aš pamokslavau prieš visa tai, kad didelė denominacija, maždaug penkios iš jų, pasakė: „Mes atsisakysime brolio Branhamo ir daugiau neturėsime su juo nieko bendra. Arba jūs atšauksite šias garsajuostes ir atsiprašysite už jas, arba mes atsisakysime jūsų“.

¹⁰¹ Aš pasakiau: „Aš stovėsiu su Dievo Žodžiu. Jei tam prireiks visko, kas yra mano gyvenime - aš pasiliksiu su Žodžiu. Ir aš . . .“

Paklausė: „Na, argi jūs negalėtumėte atšaukti *tokios ir tokios* garsajuostės?“

¹⁰² Aš pasakiau: „Aš niekada savo gyvenime nesu pamokslavęs to, ko aš gėdyčiausi. Aš neatšauksiu jokių garsajuosčių, jokių įrašų. Aš liksiu su tuo, ką sako Šventoji Dvasia. Su tuo aš gyvenu ir su tuo aš mirsiu. Nesistengiu dabar kalbėti apie save. Bet aš tik bandau pateikti jums iliustraciją to, kas vyksta, kad jūs pamatytumėte ir suprastumėte. Tai žmonės nori, kad jiems vadovautų žmonės.“

¹⁰³ Jie nenorėjo Samuelio. Tuomet, prieš patepdami Samuelį karaliumi . . . ar, atleiskite, Saulių karaliumi, Samuelis vėl atėjo pas juos. Ir aš kalbėsiu tiesiog tokia kalba, kaip jis būtų tai pasakęs šiandien. Jūs galite tai perskaityti. Jis pasakė: „Kas čia tokio, kad Dievas yra jūsų karalius?“

„Na, mes nematome Dievo“.

¹⁰⁴ „Na, aš esu Jo atstovas, - Samuelis pasakė, - ar aš esu kada nors jums pasakęs ką nors neteisingo? Ar aš kada nors pranašavau kažką, kas neišsipildė tiksliai taip, kaip aš pašakiau, kad taip įvyks? Argi aš nekalbėjau jums Viešpaties Žodžio? Ir aš paklausiu jūsų štai ko: Ar aš kada nors buvau atėjęs

pas jus prašydamas jūsų pinigų? Ar aš kada nors esu ką nors iš jūsų paėmęs? Ar nepaskelbdavau aš jums ne ką kita, kaip aiškų TAIP SAKO VIEŠPATS? Ir argi Dievas kiekvieną kartą nepatvirtindavo, kad tai Tiesa“. Ir Jis siuntė perkūniją ir lietu (Jūs žinote Raštą, jūs, štai čia.), kad įrodytų, jog Samuelis buvo Dievo garsiakalbiu.

¹⁰⁵ Ir kaip Samuelis puikiai atvaizdavo: Šiandien, Šventoji Dvasia—Šventoji Dvasia yra Dievo garsiakalbis: kuri kalba tiksliai tai, kas sako Biblija; kuri tiki tik tuo, kas sakoma Biblijoje, ir nei trupučio nuo Jos nenukrypsta.

¹⁰⁶ Tačiau jie norėjo, kad kas nors pasakytų jiems kitaip. Ir žmonės negalėjo pasakyti, kad Samuelio pranašystė nebuvo tobula. Jie atsakydami pasakė: „Samueli, visa, ką tu kalbėjai Viešpaties Vardu, Viešpats įvykdė tiksliai taip, kaip tu ir sakei. Be jokios klaidos. Tu niekada neateidavai pas mus prašyti mūsų pinigų. Tu pats save aprūpindavai. Tu niekada neprašei mūsų padaryti dėl tavęs kažko didingo, išskirtinio. Tu pasitikėjai savo Dievu, ir Jis išlaisvino tave iš visko. Ir tavo žodžiai yra teisingi. Visa, ką tu kalbėjai Viešpaties Vardu, buvo tiksliai, kaip tu sakei. Bet vis tiek mes norime karaliaus“.

¹⁰⁷ Ar jūs matote tą prieštarumą? Ar jūs—jūs matote, kaip velnio gudrumas, gali paveikti žmogų? Užuoat jis ar ji būtų pasidavę Šventajai Dvasiai ir paklausytų tai ką TAIP SAKO VIEŠPATS, dėl tyro gyvenimo, nesutepto charakterio, dėl kitokio gyvenimo, ypatingų žmonių, šventos tautos, keistai besielgiančių žmonių; jie verčiau susilygina su pasauliu ir elgiasi kaip pasaulis, eina į kokią nors bažnyčią, kuri sako: „Viskas gerai, tiesiog toliau taip elkitės“.

¹⁰⁸ Ar jūs nematote, kas tai yra? Jie sako: „Nėra tokio dalyko kaip išgydymas. O, Šventosios Dvasios krikštas buvo tik rėmai bažnyčiai“. Kitaip tariant, tada Dievas paėmė žmones, patraukė Šventąją Dvasią iš bažnyčios ir leido denominacijai ją statyti. Niekada, niekada. Nėra tokio dalyko. Šventoji Dvasia, Tiesos Žodis, turėjo jums vadovauti, kol ateis Jėzus. Bet tai—tai išėjo tokiu būdu.

¹⁰⁹ Saulius atėjo į valdžią. Jis didis. . . Jis turėjo daug sekėjų. O, jis turėjo puikią ginkluotę. Jis turėjo dainininkus. Jis turėjo skydus, ir jis turėjo ietis. O, jis nustelbė visas kitas tautas. Ir jis įvedė juos į demokratiją, kuri pranoko viską, ką kas nors kada buvo girdėjęs.

¹¹⁰ Ir būtent tai, ką šiandien padarė mūsų denominacijos ir bažnyčios. Mes turime didžiausius bažnyčių pastatus pasaulyje. Mes turime gražiausiai apsirengusius žmones pasaulyje. Turime aukščiausią išsimokslinimą, kuris tik gali būti suteiktas.

¹¹¹ Kaip Sauliaus ištreniruoti vyrai, kurie galėdavo paimti ietį, ir taip jas valdydavo, kad kitos tautos jų bijojo. Visi jie, buvo apmokyti žmonės. Bet vieną dieną, atėjo metas, kada buvo

mestas iššukis. Ir tai sukėlė nerimą visai Izraelio armijai, kol jie stovėjo ten, drebėdami. Galijotas metė jiems iššūkį: „Jeigu jūsų Dievas yra toks, kaip jūs sakote, kad Jis yra! Jūs esate geriausiai apmokyti“. Ir jis metė jiems iššūkį. Jie nežinojo, ką daryti. Jų puiki, nupoliruota ginkluotė nesuveikė. Jų ietys netiko. Vyko kažkas tokio, apie ką jie niekada anksčiau ir negirdėjo.

¹¹² Su visa pagarba ir dievobaiminga pagarba, su pagarba ir kilnumu, su meile ir krikščionišku draugiškumu, aš tai sakau: Aš skaičiau, praeitą dieną, afrikiečių laikraštyje, kur tas mūsų Kišo sūnus, mūsų evangelijos skelbėjas, Bilis Graham, kai vienas musulmonas metė jam iššūkį. Pasakė: „Jeigu jūsų Dievas yra Dievas, tegul išgydo ligonius, kaip Jis sakė, kad Jis darys“. Ir Kišo sūnus su visa likusia armija nutilo, ir paliko šalį pralaimėję. Tai gėda. Mūsų Dievas yra Dievas.

¹¹³ Mes turime savo geras bažnyčias. Mes turime puikią evangelizaciją. Turime savo apmokamus dainininkus. Mes turime geriausius chorus, aukščiausius bokštus šalyje. Mes turime geriausius vyrus, pas kuriuos daugiausiai pinigų. Mes turime intelektualus. Ir mes turime teologiją; mes galime tai pamokslauti; mes galime kalbėti apie tai. Mes galime evangelizuoti ir atvesti žmones, ir kasmet pridėti prie bažnyčios milijonus naujai įtikėjusių. [Tuščia vieta juostoje—Red.] Mūsų apmokami dainininkai, mūsų intelektualus evangelizavimas, nežino, kaip atsakyti į tokį iššūkį. Jie nieko apie tai nežino. Jie nieko nežino apie Jo išgydančią jėgą, apie Šventosios Dvasios krikštą, apie jėgą, kuri gali paimti žmogų, mirštantį nuo vėžio, iš kurio liko tik šešėlis, ir jį išlaisvinti. Jie nieko apie tai nežino. Šioje srityje jie nebuvo išmokyti, kaip buvo su Sauliumi ir jo žmogaus sukurta grupe.

¹¹⁴ Tačiau leiskite man pasakyti Dievo žmonėms ir jums, vaikai, kad jūs žinotumėte, jog Dievas niekada nepalieka jūsų be liudytojo.

¹¹⁵ Sauliui, nežinant, Saulius nieko apie tai nežinojo. Bet Dievas turėjo nediduką Dovydą kažkur už kalvos, kuris neganė avių ant bažnytinio mokymo piktžolių. Jis vesdavo jas prie ramių vandenių ir į žaliuojančias ganyklas. Jis rūpinosi savo tėvo avimis. Ir jei kas nors pribėgdavo, priešas, norėdamas pagrobtį vieną iš jo tėvo avių, jis žinojo, kad Dievo jėga išgelbės tą avį.

¹¹⁶ Dievas vis dar turi Dovydą, kažkur, kuris žino, ką reiškia Dievo jėga išgelbėti vieną iš Dievo avių. Jis tebežino viską apie tai.

¹¹⁷ Jis pasitikėjo. Jis nieko nežinojo apie Sauliaus ginkluotę nei jis norėjo ko nors iš to. Jis nenorėjo jokių jų denominacijų. Jis nenorėjo dėvėti jų senos ginkluotės. Jis pasakė: „Aš nieko apie tai nežinau. Bet leiskite man eiti su jėga, kurią aš žinau“. Jis ganė savo tėvo avis. Jis rūpinosi ganyklomis. Jis davė joms tinkamo maisto, ir jos gyveno ir klestėjo.

118 „Žmogus bus gyvas ne vien duona. Bet žmogus gyvens – kiekvienu Žodžiu, išeinančiu iš Dievo lūpų“. Tikrasis Ganytojas jas maitina. „Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Ir jeigu priešas pagauna viena, ligoje, jis žino Dievo jėgą.

119 Pažvelkite į Dovydą, stovėjo ten. Pasakė: „Tas vaikinys yra karys, nuo pat gimimo. Ir nuo pat jaunystės jis nežinojo nieko, išskyrus ietį ir šarvus. Jis gerai ištreniruotas, jis teologas, o tu nieko apie tai nežinai“.

120 Jis tarė: „Tai tiesa, pone. Aš nieko nežinau apie jo teologinį išsilavinimą. Bet vieną dalyką aš žinau, kai atėjo priešas pagrobti vienos iš mano tėvo avių, aš išėjau su Dievo jėga. Aš išlaisvinau ją. Aš saugiai sugražinau ją vėl sveiką. Aš sugražinau ją į žalias, vėsias ganyklas ir prie ramių vandenių. Dievas, kuris atidavė liūtą į mano rankas, ir aš jį užmušiau, kai jis pačiupo vieną iš avelių, ir Jis leido man užmušti lokį, taigi Dangaus Dievas eis su manimi užmušti šio neapipjaustyto filistino“.

Mums reikalingas Šventosios Dvasios vadovavimas. Aš nežinau savo dienių; niekas nežino.

121 Vieną rytą aš gulėjau savo lovoje. Ir aš buvau . . . užmigęs ir sapnavau, kad Juozapas susirgo, ir aš paėmiau jį ant rankų, kad pasimelsti už jį. Ir kai aš pabudau, aš buvau labai nusiminęs. Sakiau: „Na, galbūt Juozapas susirgs“.

122 Ir aš pažvelgiau, prieš mane slinko nedidelis tamsus šešėlis, greičiau rudos spalvos. Ir atrodė, kad tai buvau aš. Ir aš stebėjau jį. O iš paskos ėjo Kazėkas baltas, ir tai buvo Jis. Aš pažvelgiau į savo žmoną, norėdamas pažiūrėti, ar ji pabudo, kad aš galėčiau jai parodyti regėjimą, jeigu ji galėtų pamatyti. Bet ji miegojo.

123 Aš pasakiau: „O, aš atsiprašau, Viešpatie. Bet, tai buvo mano gyvenimas. Tu turėjai pastūmėti mane visame, ką aš dariau. Kiekvieną kartą, kai kas nors nutikdavo, aš maniau, kad Tu tai darai. Ir aš suvokiu, kad tai buvo šėtonas, bandantis mane nuo to atitraukti“. Aš tariu: „Jeigu tik Tu galėtum vesti mane“. Ir kai pažvelgiau, aš pamačiau gražiausią kada nors matytą žmogaus veidą. Jis stovėjo priešais mane ir žvalgėsi atgal. Jis pakėlė Savo ranką, paėmė mane už rankos ir pradėjo judėti šia puse. Regėjimas paliko mane. Praeitą sekmadienio rytą aš pabudau anksti. Tai buvo šeštadienį, tas regėjimas. Apie . . .

124 Aš visada nerimavau, visada galvojau apie mirtį. Tai, man esant penkiasdešimties, tai, mano laikas ne . . . nemaniau, kad liko daug. Ir aš norėjau žinoti, koks aš būsiu toje teofanijoje, dangiškame kūne. „Ar tai bus, kai aš pamatysiu savo brangius draugus ir, tarkim, pro šalį praplauks baltas rūkas, ir sakysiu: ‚Štai eina brolis Nevilas‘, ar, jis galės pasakyti: ‚Sveikas, broli Branhamai? Ir kai ateis Jėzus, aš vėl būsiu žmogumi“. Aš dažnai galvodavau apie tai.

¹²⁵ Sapnavau, kad aš buvau Vakaruose. Ir aš leidausi per nedidelę krūmokšniais apaugusią vietovę, su manimi buvo mano žmona, ir mes gaudėme upėtakius. Aš sustojau ir—ir atidariau vartus. Ir padangė buvo tokia graži. Ji neatrodė taip, kaip čia, virš slėnio. Ji buvo žydra, ir gražūs balti debesys. Ir aš pasakiau žmonai: „Jau seniai mes turėjome būti čia, brangioji“. Ji pasakė: „Dėl vaikų, mes turėjome būti, Bili“. Aš tariau: „Tai. . .“ Ir aš pabudau.

¹²⁶ Pagalvojau: „Aš tiek daug sapnuoju! Įdomu, kodėl“. Ir aš pažvelgiau žemyn, o ji gulėjo šalia manęs.

¹²⁷ Ir aš pasikėliau šiek tiek ant pagalvės, kaip daugelis iš jūsų tai daro, atlošiau galvą ant lovos krašto ir sudėjau rankas už galvos. Ir aš štai *taip* gulėjau ten. Ir tariau: „Na, man tik įdomu, kas bus kitoje pusėje. Man jau penkiasdešimt, o aš dar nieko nepadariau. Jei tik aš galėčiau padaryti ką nors, kad padėti Viešpačiui, juk aš žinau, kad nebūsiu mirtingu. Pusė mano laiko praėjo, bent jau pusė, arba daugiau nei pusė. Jeigu aš nugyvensiu iki tokio amžiaus, kaip mano giminės, vis tiek puse mano laiko praėjo“. Ir aš apsižvalgiau aplink. Aš gulėjau ten, ruošdamasis kelti. Buvo maždaug septinta valanda. Aš pasakiau: „Manau, šį rytą aš nueisiu į bažnyčią. Jei būsiu užkimęs, aš norėčiau pasiklausyti brolio Nevilo pamokslavimo“.

¹²⁸ Taigi aš paklausiau: „Ar tu prabudai, brangioji?“ Ir ji gana kietai miegojo.

¹²⁹ Aš nenoriu, kad jūs tai praleistumėte. Tai mane pakeitė. Aš nebegaliu būti tas pats brolis Branhamas, koks buvau.

¹³⁰ Ir aš pažvelgiau. Aš išgirdau, kaip Kažkas visą laiką kartojo: „Tu dar tik pradedi. Tęsk kovą. Tiesiog veržkis toliau“.

¹³¹ Aš šiek tiek papurčiau galvą. Pagalvojau: „Na, tikriausiai aš tik taip galvoju“. Žinote, asmenys gali turėti tam tikrų įsivaizdavimų. Ir aš tariau: „Tikriausiai aš tai įsivaizduoju“.

Tai pasakė: „Tęsk kovą. Nesustok. Nesustok“.

¹³² Aš tariau: „Galbūt aš tai pasakiau“. Ir aš suspaudžiau dantimis savo lūpas, ir uždengiau savo burną ranka.

¹³³ Ir štai Tai vėl pasigirdo: „Tiesiog tęsk toliau. Jeigu tu tik žinotum, kas laukia kelio pabaigoje!“

¹³⁴ Ir atrodė, kad aš girdžiu Graham Snelingą ar kažką, dainuojat šią dainą štai taip (Jie dainuoja ją čia, Ona Mae ir jūs visi.):

Aš pasiilgau namų ir liūdžiu, noriu pamatyti
Jėzų.
Aš norėčiau išgirsti tą švelnų uosto varpų
skambėjimą.

Tai praskaidrintų mano kelią ir visos baimės išnyktų.

Viešpatie, leisk man pažvelgti už laiko uždangos.

Jūs girdėjote ją dainuojant čia, bažnyčioje.

135 Ir išgirdau, kaip Kažkas pasakė: „Ar norėtum tiesiog pažvelgti už uždangos?“

Aš atsakiau: „Tai man labai padėtų“.

136 Ir aš pažvelgiau. Tiesiog per akimirką, aš. . . vienu įkvėpimu aš atsiradau nedidelėje Vietoje, kuri buvo pasvirusi. Aš atsigrežiau, ir ten buvau aš, gulintis lovoje. Ir aš tariau: „Tai keistas dalykas“.

137 Taigi, aš nenorėčiau, kad jūs tai pasakotumėte. Tai mano bažnyčiai, ar mano avims, kurias aš ganau. Kas tai bebuvo, aš buvau šiame kūne, ar ne, ar tai buvo perkėlimas, tai nebuvo panašu nei į vieną regėjimą, kurį aš esu kada turėjęs. Aš galėjau pažvelgti Ten, ir aš galėjau pažvelgti čia.

138 Ir kai aš pataikiau į tą nedidelę Vietą, aš niekada nesu matęs tiek daug žmonių, atbėgančių, šaukiančių: „O, mūsų brangus brolis!“

139 Ir aš pažvelgiau. Jaunos moterys, galbūt truputi daugiau nei dvidešimties, nuo aštuoniolikos iki dvidešimties metų, jos glėbesčiavo mane ir šaukė: „Mūsų brangus brolis!“

140 Štai ateina jauni vyrai, savo jaunystės žydėjime. Ir jų akys spindėjo ir atrodė, kaip žvaigždės tamsią naktį. Jų dantys buvo balti, kaip perlai. Ir jie šaukė, ir glėbesčiavo mane, ir šaukė: „O, mūsų brangus brolis!“

141 Ir aš sustojau, pažvelgiau. Ir aš buvau jaunas. Aš žvilgtelėjau atgal į savo seną kūną – jis gulėjo ten, rankos už galvos. Ir aš tariau: „Aš to nesuprantu“.

142 Ir tos jaunos moterys, glėbesčiavo mane. Taigi, aš suprantu, kad tai yra mišri auditorija, ir sakau tai su Dvasios meilumu ir švelnumu. Vyrai negali apkabinti moters, nepatirdami žmogiško jausmo; bet Ten to nebuvo. Ten nebuvo nei vakar, nei rytoj. Jie nepavargdavo. Jos buvo. . . Aš niekada savo gyvenime nesu matęs tokių gražių moterų. Jų plaukai buvo iki juosmens, ilgos suknelės, iki kojų padų. Ir jos tiesiog glėbesčiavo mane. Tai net nebuvo mano paties sesers apkabinimas, sėdinčios ten, jei apkabintų mane. Jos nebučiavo manęs, ir aš nebučiavau jų. Tai buvo kažkas tokio, man—man neužteks žodyno, aš neturiu žodžių, kad tai išsakyti. „Tobulumas“ – to neaprepia. „Nuostabumas“ – netgi nėra arti to. Tai buvo kažkas, ko aš niekada. . . Jums tiesiog reikia būti Ten.

143 Ir aš pažvelgiau į vieną pusę, ir į kitą pusę. Ir jieėjo tūkstančiais. Ir aš tariau: „Aš to nesuprantu“. Aš pasakiau: „Na, jie. . .“

144 Ir štai ateina Hope. Tai buvo mano pirmoji žmona. Ji pribėgo, bet nė karto nepasakė: „Mano vyre“. Ji pasakė: „Mano brangus broli“, ir kai ji apkabino mane, ten stovėjo kita moteris, kuri apkabino mane, ir tuomet Hope apkabino tą moterį; ir kiekviena iš jų. Ir aš pagalvojau: „O, tai turi būti kažkas kitokio. Tai negali būti. . . Čia kažkas. . .“ Aš pagalvojau: „O, ar aš kada nors vėl panorėsiu grįžti į tuos senus griaučius?“

145 Tuomet aš apsižvalgiau. Pagalvojau: „Kas gi tai?“ Ir aš kiek geriau pažiūrėjau. Ir aš–aš pasakiau: „Aš–aš negaliu to suprasti“. Bet Hope atrodė kaip, o, kaip garbingas svečias ten. Ji niekuo nesiskyrė, bet buvo tiesiog kaip garbingas svečias.

146 Ir tada aš išgirdau Balsą, kuris prakalbo man, kuris buvo kambaryje, pasakė: „Tai, ką tu pamokslavai - buvo Šventoji Dvasia. Tai yra tobula Meilė. Ir be Jos niekas negali čia įeiti“.

147 Ir aš kaip niekada gyvenime ryžtingai tvirtinu, kad prireiks tobulos Meilės, norint įeiti Ten. Ten nebuvo pavydo. Ten nebuvo nuovargio. Ten nebuvo mirties. Ten niekada negalėjo įeiti liga. Mirtingumas; niekada–niekada negalėtų susendinti jūsų. Ir. . . Jie negalėjo verkti. Ten buvo vien džiaugsmas.

148 „O, mano brangus broli!“ Ir jie paėmė mane, ir pastatė mane ant didelės paauskštintos vietos.

149 Aš pagalvojau: „Aš nesapnuoju. Aš žvelgiu atgal, į savo–savo kūną, gulintį čia, lovoje“.

150 Ir jie pasodino mane ten. Ir aš pasakiau: „O, aš neturėčiau čia sėdėti“.

151 Ir štai, iš abiejų pusių priėjo vyrai ir moterys, savo jaunystės žydėjime, šaukdami. Ir viena moteris stovėjo ten, ir ji šaukė: „O, mano brangus broli! O, mes taip džiaugiamės matydami tave čia“.

Aš pasakiau: „Aš to nesuprantu“.

152 Ir tuomet tas Balsas, kuris kalbėjo, virš manęs, pasakė: „Tu žinai, Biblijoje parašyta, kad pranašai buvo susirinkę su savo žmonėmis“.

Ir aš atsakiau: „Taip. Aš prisimenu, tai yra Rašte“.

Pasakė: „Na, štai kada tu susirinksi su savo žmonėmis“.

Aš pasakiau: „Jie Ten bus tikri, ir aš galėsiu juos jausti“.

- „O, taip“.

153 Aš tariau: „Bet, jų čia milijonai. Branhamų nėra tiek daug“.

154 Ir tas Balsas tarė: „Jie ne Branhamai. Jie yra tavo atverstieji. Tai tie, kuriuos tu atvedei pas Viešpatį“. Ir pasakė: „Kai kurios iš tų moterų ten, kurios tau atrodo tokios gražios, buvo maždaug devyniasdešimties metų, kai tu atvedei jas pas Viešpatį. Nenuostabu, kad jos šaukia: „Mūsų brangu brolis!““

155 Ir jie sušuko, visi kartu, pasakė: „Jeigu tu būtum neatėjęs, tai mūsų Čia nebūtų“.

Aš apsižvalgiau aplinkui. Pagalvojau: „Na, aš nesuprantu to“.

Aš paklausiau: „O kur yra Jėzus? Aš taip noriu Jį pamatyti“.

156 Jie atsakė: „Dabar Jis yra truputį aukščiau, tiesiai štai *ten*“. Pasakė: „Vieną dieną Jis ateis pas tave“. Suprantate? Pasakė: „Tu buvai siųstas kaip vadovas. Ir Dievas ateis. Ir kai Jis ateis, pirma, Jis teis tave remiantis tuo, ko tu juos mokei, ar jie įeis, ar ne. Mes įeisime remiantis tavo mokymu“.

157 Aš tariau: „O, aš taip džiaugiuosi. Ar Paulius, jam irgi taip teks stovėti? Ar Petruį teks taip pat stovėti?“

- „Taip“.

158 Aš pasakiau: „Tuomet aš pamokslavau kiekvieną Žodį, kurį jie pamokslavo. Aš niekada nenukrypau nuo Jo nei į vieną, nei į kitą pusę. Kur jie krikštijo Jėzaus Kristaus Vardu - aš taip pat. Kur jie mokė apie Šventosios Dvasios krikštą - aš taip pat. Ko jie mokė - aš taip pat“.

159 Ir tie žmonės sušuko, pasakė: „Mes žinome tai. Ir mes žinome, kad vieną dieną mes sugrįšime su tavimi į žemę“. Pasakė: „Jėzus ateis, ir tu būsi teisiamas remiantis tuo Žodžiu, kurį tu pamokslavai mums. Ir tuomet, jeigu tuo laiku tu būsi priimtas, o tu būsi, - ir pasakė, - tada tu pristatysi mus Jam kaip savo tarnystės trofėjų“. Pasakė: „Tu nuvesi mus pas Jį, ir visi kartu mes sugrįšime į žemę ir gyvensime amžinai“.

Aš paklausiau: „Ar dabar man reiks grįžti atgal?“

- „Taip. Bet veržkis toliau“.

160 Aš pažvelgiau. Ir aš pamačiau žmones, tiek toli, kiek galėjau matyti, vis darėjo, norėdami apkabinti mane, šaukdami: „Mūsų brangus brolis!“

161 Kaip tik tada Balsas pasakė: „Visus, kuriuos tu mylėjai, ir visi, kas mylėjo tave, Dievas juos atidavė tau Čia“. Ir aš pažvelgiau. Ir štai ateina mano senas šuo, prieina. Štai ateina mano arklys, padėjo galvą man ant peties ir sužvengė. Pasakė: „Visus, ką tu kada nors mylėjai, ir visi, kurie kada nors mylėjo tave, Dievas atidavė juos į tavo rankas, per tavo tarnavimą“.

Ir aš pajutau, kaip pajudėjau iš tos nuostabios Vietos.

162 Ir aš apsižvalgiau. Paklausiau: „Ar tu pabudai, brangioji?“ Ji vis dar miegojo.

163 Ir aš pagalvojau: „O Dieve! O, padėk man, O Dieve. Niekada neleisk man eiti į kompromisą nei su vienu Žodžiu. Leisk man tvirtai stovėti ant šio Žodžio ir pamokslauti Jį. Man nesvarbu, kas vyksta aplinkui, ką kas daro; kiek Saulių... Kišo sūnų pakyla, kiek *to*, *ano* ar *kito*. Leisk man, Viešpatie, veržtis į tą Vietą“. Visa mirties baimė... .

164 Aš kalbu tai ši rytą su Bibliją prieš save. Aš turiu keturių metų berniuką, kurį reikia užauginti. Aš turiu devynerių metų mergaitę; ir paauglę, už kuriuos aš esu dėkingas, kad jie pasuko Viešpaties keliu. Dieve, leisk man gyventi, kad išauklėčiau juos Dievo baimėje.

165 Ir virš viso to, atrodė, kad visas pasaulis man šaukia, devyniasdešimtmetės moterys ir vyrai, ir kiti: „Jei tu būtum neatėjęs, tai mūsų Čia nebūtų“.

166 Ir, Dieve, leisk man tęsti kovą. Bet, kai ateis laikas mirti, aš nesu daugiau dėl to nusiminęs. Tai bus džiaugsmas, tai bus malonumas, įeiti, išeinant iš šio sugedimo ir gėdos.

167 Jeigu aš galėčiau ten pastatyti kvadratinį kubą šimto milijardų kilometrų aukščio - ir tai būtų tobula Meilė, su kiekvienu žingsniu, einant ten, tai siaurėja, kol mes nusileidžiame ten, kur esame dabar. Tai paprasčiausiai būtų tik sugedimo šešėlis, tas truputis, ką mes galime pajusti ir pajausti - ten kažkur yra kažkas. Mes nežinome kas Tai yra.

168 O, mano brangūs draugai, mano mylimieji, mano Evangelijos numylėtiniai, mano vaikai, gimę Dievui, paklauskite manęs, jūsų pastoriaus. Jūs esate, aš norėčiau, kad būtų koks nors būdas jums tai paaiškinti. Nėra žodžių; aš negalėjau jų surasti; jų nesurasite niekur. Bet iš karto, po paskutinio atodūσιο, yra pats nuostabiausias dalykas, kurį jūs kada... Nėra jokio būdo tai paaiškinti. Nėra jokio būdo. Aš tiesiog negaliu to padaryti. Bet, ką jūs bedarytumėte, drauge, atidėkite į šalį viską, kol pasieksite tobulą Meilę. Ateikite į tokį stovį, kur jūs galėsite mylėti visus, kiekvieną priešą, visus kitus.

169 Tas vienintelis apsilankymas Ten, man - padarė mane kitu žmogumi. Aš niekada, niekada, niekada jau nebegalėsiu būti tokiu pat broliu Branhamu, koku aš buvau anksčiau. Nesvarbu, ar lėktuvai siūbuoja, ar blyksi žaibai, ar šnipas nutaikė šautuvą į mane, kas tai bebūtų - tai nesvarbu. Aš toliau tęsiu kovą, iš Dievo malonės. Nes, aš pamokslavau Evangeliją kiekvienam kūriniui ir kiekvienam žmogui, kuriam tik galėjau, įtikinėdamas juos keliauti į tą nuostabiąją Šalį anapus.

170 Tai gali atrodyti gan sunku. Tai gali pareikalauti daug jėgų. Aš nežinau, kiek dar liko. Mes nežinome, kalbant iš fizinės pusės. . . Iš mano praeitos dienos patikrinimo, jis pasakė: „Jūs dar turite dvidešimt penkerius metus sunkaus, pilnaverčio gyvenimo. Jūs esate tvirtas“. Tai man padėjo. Bet, o, ne tai buvo. Tai ne tai. Tai kažkas *čia* viduje. Šitas sugedimas turi apsilvilti nesugedimu. Šis mirtingasis turi apsilvilti nemirtingumu.

171 Kišo sūnūs galbūt pakils. Aš. . . Visi tie geri dalykai, kuriuos jie daro, aš nieko blogo apie tai negaliu pasakyti, dalinant vargšams ir labdarai. Ir atminkite, na, Samuelis pasakė Sauliui: „Tu taip pat pranašausi“. Ir daugelis iš tų vyrų - įžymūs, stiprūs pamokslininkai, gali pamokslauti Žodį, kaip archangelai. Bet tai

vis tiek nebuvo Dievo valia. Dievas turėjo būti jų karalius. Broli, sese, leiskite Šventajai Dvasiai vesti jus.

Palenkime savo galvas minutėlei.

Aš pasiilgau namų ir liūdžiu . . . noriu pamatyti
Jėzų,
Aš norėčiau išgirsti tą švelnų uosto varpų
skambėjimą;
Tai praskaidrintų mano kelią ir visos baimės
išnyktų;
Viešpatie, leisk man pažvelgti už laiko
uždangos.
Viešpatie, leisk man pažvelgti už liudiesio ir
baimės uždangos,
Leisk man pažvelgti į tą saulėtą šviesią šalį;
Tai sustiprintų mūsų tikėjimą ir patrauktų visą
baimę;
Viešpatie, leisk jiems pažvelgti už laiko
uždangos.

¹⁷² Esu tikras, Viešpatie, jeigu ši ryta ši nedidukė bažnyčia tiesiog galėtų pažvelgti už uždangos: tarp jų niekada nebūtų kančių; nebūtų ligų; nieko, vien tik tobulumas. Ir tik vienas atodūsis skiria nuo čia iki Ten, iš senatvės į jaunystę, iš laiko – į Amžinybę, nuo rytojaus nuovargio ir vakarykščio liudiesio, iki Amžinybės tobulybės esamajame laike.

¹⁷³ Aš meldžiu, Dieve, kad Tu palaimintum kiekvieną čia esantį asmenį, jei čia būtų tokių, Viešpatie, kurie nepažįsta Taveš tokioje štai Meilėje. Ir iš tikrųjų Tėve, niekas negali įeiti į tą šventą Vietą be tos Meilės, be naujo Gimimo, gimstant iš naujo. Šventoji Dvasia, Dieve, yra Meilė, ir mes žinome, kad tai tiesa. Nesvarbu, jeigu mes savo tikėjimu perkeltume kalnus, jei mes būtume padarę didingų dalykų, vis tiek be Jos ten, mes niekada negalėtume užlipti tomis didingomis kopėčiomis anapus. Bet su Ja, Ji pakels mus virš šių žemiškų rūpesčių. Aš meldžiu, Tėve, kad Tu palaimintum žmones, esančius čia.

¹⁷⁴ Ir te kiekvienam žmogui, kuris girdėjo mane ši ryta, kalbant šią Tiesą, kad Tu, būtum mano liudytoju, Viešpatie, kaip senųjų laikų Samuelis: „Argi aš kalbėjau jiems ką nors Tavo Vardu, kas nebuvo tiesa?“ Jie yra teisėjai. Ir aš kalbu jiems dabar, Viešpatie, kad Tu paėmei mane į tą Šalį. Ir Tu žinai, kad tai yra tiesa.

¹⁷⁵ Ir dabar, Tėve, jei čia yra tokių, kurie nepažįsta Taveš, tegul tai būna valanda, kai jie pasakys: „Viešpatie, įdėk į mane norą, kad būtų Tavo valia“. Suteik tai, Tėve.

¹⁷⁶ Ir dabar jūs, palenkę savo galvas, ar nepakeltumėte rankos ir nepasakytumėte: „Pasimelsk už mane, broli Branhamai, kad Dievo valia būtų manyje“.

177 Taigi, kol jūs esate ten, kur esate, kodėl jums tiesiog nepasakius Tėvui, labai švelniai: „Dieve, šiandien, savo širdyje aš atsisakau visų pasaulio dalykų. Aš atsisakau visko, kad mylėčiau Tave ir tarnaučiau Tau, visą savo gyvenimą. Ir nuo šios dienos, nuo šiol, aš seksiu paskui Tave, per visą Tavosios Biblijos Raštą“? Jeigu jūs dar nebuvote pakrikštyti krikščioniškuoju krikštu: „Aš padarysiu, Viešpatie“.

178 „Jeigu aš dar negavau Šventosios Dvasios . . .“ Jūs sužinosite, kai jūs Ją gausite. Tai duos jums—duos jums užtikrintumą ir meilę, kurios jūs stokojate. O, galbūt, pas jus buvo kažkas kita, buvo jausmai, pavyzdžiui: galbūt, jūs šaukėte arba kalbėjote kalbomis, kas yra puiku. Bet jei ten nėra tos Dieviškosios Meilės, tai patikėkite manimi dabar, sakykite: „Viešpatie, įdėk į mano širdį ir į mano sielą troškimą Tavosios Dvasios, kad aš mylėčiau ir gerbčiau, ir šiandien, turėčiau savo širdyje tą Dievišką Meilę, kuri nuvestų mane į tą Šalį, kai mane paliks mano paskutinis atodūsis“, – kol mes meldžiamės. Jūs, patys dabar melskitės. Jūs melskitės, savo būdu, prašykite Dievo, kad padarytų tai dėl jūsų.

179 Aš myliu jus. Aš myliu jus. Brangūs pražilę vyrai, sėdintys čia, kurie sunkiai dirbote ir maitinote vaikus! Jūs, vargšės pagyvenusios motinos, kurios šluostydavote ašaras nuo jų akių! Leiskite man užtikrinti jus, brangi sese, kad tai ne taip, peržengus anapus po to atodūσιο. Aš tikiu, neabejotinai, Tai yra kambaryje. Tai tik išmatavimas, kuriame mes gyvename. Tai yra tik sugedimas, kuriame mes dabar gyvename.

180 „Bet noras manyje, Viešpatie, kad būtų Tavo valia“. Jūs melskitės, kol mes meldžiamės kartu.

181 Pagarbiai, Viešpatie, remdamiesi Tavo Žodžio ir Tavo Šventosios Dvasios pagrindu, mes taip džiaugiamės, kad mes žinome, iš kur atėjo mūsų Gimimas. Mes džiaugiamės, kad mes buvome „gimę ne iš vyro norų, ne iš kūno norų, bet pagal Dievo valią“.

182 Ir šiandien, mes meldžiame, Tėve, kad tie, kurie dabar prašo pasigailinčios malonės, kad Tavo Dvasia atliktų šį darbą, Viešpatie. Aš niekaip šito negalėsiu padaryti; aš tik žmogus, dar vienas Kišo sūnus. Bet mums reikia Tavęs, Šventojo Dvasia.

183 Dieve, leisk man būti kaip Samuelis, tas, kuris kalba Žodžio Tiesą. Ir Tu patvirtinai Tai, iki šiol, ir aš tikiu, kad Tu ir toliau tai darysi, tol kol aš išlieku ištikimas Tau.

184 Tegul jie visi dabar gauna Amžinąjį Gyvenimą, Tėve. Tegul ši diena niekada nuo jų nepasitrauks. Toje valandoje, kai jie turės palikti šį pasaulį, tegul tai, ką aš ką tik jiems pasakiau, atveria tikrovę. Ir kai mes šiandien sėdime čia, mirtingi, žvelgdami į savo laikrodį, galvodami apie vakarienę, apie rytojaus darbą, apie gyvenimo rūpesčius ir vargus – tada jų jau nebus. Jie visi išnyks. Nebus jokių rūpesčių; ir bus vienas didis Amžinybės džiaugsmas. Duok jiems štai tokį Gyvenimą, Tėve, kiekvienam. Ir te . . .

185 Aš prašau Tave, Tėve, kad kiekvienas asmuo, kuris yra čia šį rytą, kuris girdėjo mane, kalbant apie šį regėjimą, te aš susitiksiu su kiekvienu iš jų anoje pusėje; nors čia gali būti vyrai, kurie su manimi nesutinka, taip pat ir moterys. Bet, Tėve, niekada neleisk, kad tai mums sutrukdytų. Tegul mes susitiksimė su jais Ten, ir jie taip pat bėgs, ir mes apsikabinsime vienas kitą, šaukdami: „Mūsų brangus broliu“. Tegul bus taip, kaip Ten buvo parodyta, Viešpatie, kiekvienam, visiems, kuriuos aš myliu, ir visiems, kurie myli mane. Aš meldžiuosi, kad taip ir būtų, Viešpatie. Ir aš visus juos myliu. Leisk jiems pasirodyti, Tėve. Aš siūlau jiems dabar Amžinąjį Gyvenimą. Tegul jie atlieka savo dalį, kad priimtų Tai. Nes aš prašau to Jėzaus Vardu. Amen.

186 Mes turime tiesiog kelias minutes maldai už ligonius. Aš matau, kad mes turime čia sergančią mergaitę ir moterį kėdėje.

187 Taigi, mano brangūs broliai, seserys, prašau, nesupraskite manęs neteisingai. Aš—aš nežinau, kas nutiko. Aš nežinau, kas nutiko. Bet, Dieve, kai aš mirsiu, leisk man sugrįžti Ten. Tiesiog leisk man keliauti į tą Vietą, tai, kur aš noriu būti, kur tai bebūtų. Aš nesistengiu būti Pauliumi, kuris buvo paimtas į trečią dangų. Aš šito nesakau. Aš tikiu, kad Jis tiesiog bandė mane padrašinti, bandė duoti man šiek tiek kažko, kas pastūmėtų mane į priekį, į mano ateinančią naują tarnavimą.

188 Ar nepasirodys tai nepagarbiai, jei aš čia kai ką minutėlę paskaitysiu? Ar tai būtų gerai? Vienas iš pagrindinių šalies žurnalų, Bilis Graham:

189 „*Daktaras Bilis Graham Pakviestas į Islamą*“, - pirmame „*Afrikiečių Naujienos*“ puslapyje, 1960 m. vasario penkiolikta. Straipsnio autorius, kuris buvo musulmonas, mahometonas, mano, kad stebuklai turėtų lydėti Kristaus Evangelijos pamokslavimą, to paties vakar, šiandien ir per amžius. Mes cituojame: „Yra štai kas: Kristus pažadėjo Savo sekėjams, kai Jis pasakė: „Kas Mane tiki, darbus, kuriuos Aš darau, jis taip pat darys; net didesnius nei šie, jis darys“. Ar Bažnyčia kada nors darė darbus, tai yra Kristaus savybes Biblijoje? Ar ji gali tai šiandien? Ar galima išskirti kokia nors bažnyčia, kuri darytų nors pusę stebuklų, padarytų Kristaus, nekalbant jau apie „didesnius darbus“? Ar galite jūs, kaip atskiras asmuo, žinomas krikščionybės ginėjas, paimti ir prikelti mirusį fiziniam gyvenimui? Ar galite jūs vaikščioti jūra? Ar gali išgydyti ligonį ir suteikti regėjimą aklam? Argi ne tai yra, pagal aukščiau nurodytą paklaidą, išdėstytą musulmono? Ar nustatyta, ar išbandyta Kristaus...?.. tvirtinama iš kai kurių sekėjų, ar jūsų tikėjime? Musulmonų straipsnyje yra aiškiai praleistas vienas teiginys po kito“.

190 Jie deskredituoja šį musulmoną, bet jis buvo teišus. Bet štai ką jie turėjo pasakyti:

¹⁹¹ „Pats geriausias atsakymas į tai - skaityti Bibliją ir susipažinti su Koranu. Koranas laiko galimu, kad... pagal... niekuo nesulyginamas. Tvirtinimas apie tai, kad islamas pranoksta ir pralenkia krikščionybę, yra tikras, - (p-o-m-p-a-s-t-i-i-š-k-u-m-a-s) „pomastiškumas“, - mano manymu, - fantazijos padarinys“. Tačiau, autorius palietė esminį dalyką dėl stebuklų, priklausančių Bažnyčiai. Bet čia vėlgi mes suabejojame pačio autoriaus nuoširdumu, nes kas galėtų parodyti pirštu ir paneigti stebuklus, padarytus Gerb. Viljamo Branhamo prieš musulmonus Pietų Afrikoje, kada dešimt tūkstančių priėmė Kristų kaip Gelbėtoją, Viljamo Branhamo tarnavime Durbane, Pietų Afrikoje, ir kitose vietose visame pasaulyje, arba pas T. L. Osborną Rytų Afrikoje? Žinoma, mes šimtu procentu stovime už Bilį Greham. Mes kalbame apie tai, kad ši klausimo pusė ne... Ši klausimo pusė neturi didelės vertės“.

¹⁹² Bet viso to viduryje (jie vadino mane... pasakė, kad mes buvome fanatikais, mes patys nežinome, ką mes darome.), jie savo laikraštyje turėjo paliudyti, kad, vistiek, Dievas tai padarė. Dievas šiandien toks pat Dievas, koku Jis buvo visada. Jūs galbūt ir negalvojate, kad jie tuo netiki, kad jie šito nemato. Tiesiog nepaslėpta; tai nedaroma už kampo. Ir šimtai tūkstančių žmonių, sėdėjo ten ir stebėjo tai. Kai jie pamatė, kaip tas luošas, suluošintas berniukas išėjo ten, kaip Šventoji Dvasia papasakojo jam apie jo gyvenimą ir dalykus, ir kas ten įvyko. Ir pamatant, kaip dešimt tūkstančių musulmonų krito ant žemės ir priėmė Jėzų Kristų kaip savo Gelbėtoją.

¹⁹³ Mes vis dar turime T. L. Osborną ir taip toliau, kurie iki šiol maitina avių Maistu. Aš spėju, kad broliui Osborn dar neteko būti tarp musulmonų. Jie tvirtina, kad jie dominuojantys. Bet mes vis dar turime Dievą, kuris gali išgelbėti avį nuo liūto, gali išgelbėti avį nuo meškos.

¹⁹⁴ Man buvo malonu sužinoti, kad jiems teko parašyti apie tai ir pripažinti tai. Ne, jie galvoja, kad nepripažįsta; jie pasišalina ir nusigręžia, ir sako: „Ah, tos dienos praėjo“.

¹⁹⁵ Musulmonas tarė: „Argi praėjo? Tuomet visą Bibliją yra praėjusi. Jūs visi klystate. Jūs garbinate Žmogų, Žmogų, kuris mirė, ir Jo Vardas buvo Jėzus. Ir Jis mirė prieš daug metų, ir nėra tokio dalyko, kad Jis būtų prisikėlęs“.

¹⁹⁶ Bet jie negalėjo to pasakyti susirinkime Durbane. Ten Jis stovėjo darydamas tą patį, ką Jis darė, tai įrodė jiems. Taigi, net denominacijos turi atsiminti, kad tas pats asmuo, kuris man parašė ir pasakė man, kad aš turiu pertikrinti savo mokymą pagal Bibliją, būtent jam ir teko parašyti tai jų laikraštyje. Dievas, nepriklausomai nuo to, bet koku atveju, padarys taip, kad jie šlovins Jį. Teisingai. Jis, bet koku atveju, padarys, kad jie šlovins Jį.

197 Mes turime mergaitę, sėdinčią čia, kuri serga. Tai jūsų vaikas? Kokia jos problema, sese? [Sesuo sako: „Tai kraujo išsiliejimas į smegenis“—Red.] Ponia? [„Kraujo išsiliejimas į smegenis“.] Kraujo išsiliejimas į smegenis. [„Aš rašiau jums prieš kelis metus apie jos kraujo išsiliejimą į smegenis“.] O, taip. [„Rugpjūtyje jau bus keturi metai, kaip ji serga“.] Keturi metai rugpjūtyje. [„Brolis Nevilas buvo nuvykęs jos aplankyti“.] O, tai iš Marengo arba kažkur ten? [„Paoli“.] Paoli. Tuomet, tai ir yra ta mergaitė? Tik vienas dalykas, mama, kuris gali išgelbėti mergaitę: tai Dievas, kuris ją pažįsta. [„Ji atrodo daug geriau nei buvo“.] Aš labai džiaugiuosi tuo.

198 Ar jūs buvote nuvykęs pasimelsti už ją, broli Nevilai? [Brolis Nevilis sako: „Taip, pone“—Red.] Nuo to laiko, kai brolis Nevilas nuvyko ir meldėsi už ją, jai pasidarė geriau. Vis dar turime piemenų, kurie žino avių Maistą.

199 Kokia pas jus problema, brangi sese, sėdinti ten, kėdėje? [Sesuo sako: „Ji serga vėžiu“—Red.] Vėžys.

200 Na, jeigu aš tiesiog jūsų kai ko paklausiu, galbūt tiesiai čia. Kiek čia esančiųjų buvote išgydyti. . . nuo vėžio? Pakelkite savo rankas. Pažvelkite čia, sese. [„Ji yra beveik kurčia ir negali išgirsti tai, ką jūs sakote“—Red.]

201 Dievas yra Gydytojas. Mes tai žinome. Jeigu aš pasakyčiau jums, kad aš galiu nueiti ten ir pašalinti tą kraujo išsiliejimą nuo mergaitės ir padaryti ją sveiką, aš pasakyčiau jums netiesą, ar, kad galiu pašalinti vėžį nuo moters. Bet aš žinau vieną dalyką: buvo lokys (vėžys, auglys, aklumas ir net mirtis), ir vieną dieną pastvėrė vieną Dievo avių, ir aš nuėjau su Dievo jėga, aš užmušiau jį ir sugrąžinau tą avelę. Štai taip. Ir šiandien mes išeiname, ne su kažkuo tokiu didžiu, *tokiu ir tokiu*. Aš išeinu su paprasta maža maldos laidyne. Jis sugrąžins ją.

202 Jūs tuo tikite, ar ne, sese? Jūs taip pat tikite, ar ne, sese? Kiek iš jūsų dabar tiki visa savo širdimi?

203 Taigi palenkite galvas, kol aš melsiuosi.

204 Brangus Tėve, čia guli graži jauna moteris, kuri negalės daugiau vaikščioti arba judėti, jei Tu nepadėsi jai. Priešas pagavo ją. Ji nepasiekiamą jokiame gydytojui. Priešas taip toli ją nutempė, kad gydytojas visiškai niekuo negali padėti. Bet Tau ji nėra nepasiekiamą, Viešpatie. Ji kaip tik ten, kur Tu gali uždėti ant jos ranką. Remdamasis Dievo Žodžiu, aš dedu savo rankas ant šios jaunos moters ir sudraudžiu šį kraujo išsiliejimą į smegenis. Jėzaus Kristaus Vardu, kviečiu ją vėl sugrįžti į normalų moters stovį. Ji gyvens Dievo šlovei. Tegul ji pasveiksta, įeina ir išeina iš šios bažnyčios, kaip ir kiti, kurie atėjo, panašiai kaip tai, atiduodami šlovę Dievui. Tebūnie taip, per Jėzų Kristų.

205 Kaip šerkšnas jos plaukuose, dar keli apsisukimai, ir ji bus toje Šalyje anapus, kur mačiau jau nebe senus, bet jaunus. Bet jos artimieji sėdi čia ir verkia, ir jie myli ją. Didis priešas,

kuris pastvėrė ją ir nusitempė, kad gydytojas negalėtų jos pasiekti - šis baisus vėžio liūtas. Dieve, aš ateinu jos. Aš ateinu, kad sugražinčiau ją atgal. Aš užmušu vėžio liūtą, nenugalimo Kristaus Vardu, Kurio pasiuntinys aš esu. Tegul tai palieka ją, ir tegul ji pasveiksta, ir tegul gyvena dar daug metų Dievo garbei ir šlovei, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

206 Dabar, Dangiškas Tėve, ne tai, kad didžia ginkluote, ne su nupoliruota ietimi, ne su kažkokio oratoriaus kalba ir žodžių gausa, bet su paprasta maža tikėjimo laidyne. Aš ateinu šios sielos ir šio kūno, kurį priešas vėžys nutempė ją taip toli, kur gydytojas negali jos pasiekti. Bet ši rytą aš ateinu jos, Viešpatie, gražindamas ją atgal į sodrią, vėsią ganyklą ir prie ramių vandenių. Vardan triumfuojančio Jėzaus, kurio pasiuntinys aš esu. Su nuoširdžiu tikėjimu aš tikiu, kad ji bus sugražinta, šios mūsų maldos, kuria mes meldėmės, jėga. Tebūnie taip. . . ? . . .

207 (Aš manau, kad čia yra krikšto tarnavimas. Ar ne?) [Brolis Nevilas sako: „Taip, pone. Du pamokslininkai turi keletą savo žmonių, kuriuos norėtų pakrikštyti“—Red.]

208 Ar galėtumėte pakelti minutėlei savo galvas? Pastorius ką tik pasakė man. . .

209 Šie žmonės yra labai, labai ligoti. Su jais bus viskas gerai. Tik ne. . . Viskas gerai. Dievo pažadas visada išsipildo. Mes einame paskui.

210 Jie turi krikšto tarnavimą. Yra žmonių, kurie privalo eiti. Šį vakarą mes turėsime dar vieną tarnavimą.

211 Ar yra čia kas nors, kas negalės atvykti šį vakarą, gal norėtų, kad mes už jus dabar pasimelstume, kas negalės būti čia šiandien vakare? Ar tuomet galėtumėte ateiti tiesiai čia, jūs, kurie negalėsite atvykti šį vakarą. Aš turėsiu daugiau laiko; sudarant maldos eilę šį vakarą. Jie turi pakrikštyti šiuos žmones.

212 Jūs ten, turite mažą berniuką? Gerai. [Brolis sako: „Ar gerai, jei aš perduosiu jums tai?“—Red.] Taip, broli. Ačiū, labai ačiū. Ar gerai, jei aš perskaitysiu šiek tiek vėliau, ar dabar? Ačiū, pone.

213 Dabar, jeigu jūs tik suteiksite mums dar minutę ar dvi, tuomet mes turėsime krikšto tarnavimą. Aš žinau, kad jūs norėsite tai pamatyti.

214 Ir tie, kurie šį rytą nori krikštytis, na, jūs, moterys, eikite čia persirengti, o vyrai eikite į *šią* pusę. Ir kol aš melsiuosi už sergančius žmones, tada jūs galite pasiruošti krikšto tarnavimui. Ir dabar tie, kas. . .

215 Taigi, šį vakarą, aš pasistengsiu pravesti nedidelę maldos eilę, šį vakarą, iš karto, kai tik jie ateis. Ir mes, šį vakarą, pradėsime nuo Efeziečių Knygos 1-o skyriaus. Ir mums bus labai džiugu matyti jus čia, jei jūs neturite bažnyčios, kur eiti. Bet jei turite savo pastorių ir bažnyčią, tuomet jūs—jūs eikite į savo brangią bažnyčią, kurią jūs palaikote.

216 Jeigu jums dabar reikia išeiti ir išvažiuoti, telaimina jus Dievas. Atvykite vėl pas mus, kai galėsite. Mes labai džiaugsimės, turėdami jus čia.

217 Ar ir už jus irgi reikia pasimelsti, broli? Kokia jūsų problema? Aukštas kraujo spaudimas.

218 Dabar, likusieji, kol jūs palenkę savo galvas, minutėlę, mes norime pasimelsti.

219 Tėve, aš dėkoju Tau šiandien, už mažą piemens laidynę, už malda, kuri parklupdė liūtą, ir mažą avelė buvo atimta iš jo, ir gražinta atgal pas mamą ir tėtį. Aš meldžiuosi už mūsų brolių. Aš prašau, kad Tu taip pat, saugiai jį atvestum, Viešpatie. Tegul liaujasi kraujo spaudimas ir problemos jo kūne. Aš einu jo, Viešpatie, sugražinu jį, Jėzaus Kristaus Vardu. Tebūna taip. Amen.

Telaimina jus Dievas, broli.

Einant, aš mačiau, kad jūs laikote mažą, aklą berniuką.

220 Aš norėčiau pasakyti dar vieną dalyką. Aš turėjau... labai sirgau, mane pykino. Ir aš pagalvojau:... Aš nenoriu, kad jūs tai praleistumėte, jei galite. Aš pagalvojau: „Dieve, ką aš duočiau, jeigu aš išgirsčiau, kad kažkas stabelėjo lauke? Mano žmona pasakytų: ‚Bili, čia pagyvenęs džentelmenas, nori tave pamatyti‘“.

221 „Ir štai įeina nedidukas, pliktelėjęs vyrukas su žilomis žandenomis, aplink jo veidą. Jis įeitų ir paklaustų: ‚Ar jūs esate brolis Branhamas?‘

Aš atsakyčiau: ‚Taip, pone, tai aš‘.

222 - ‚Mano vardas Simonas‘. Uždėtų ant manęs ranką ir pažiūrėtų į mane minutėlę. Pasakytų: ‚Jūs esate tikintysis, broli Branhamai‘.

- ‚Taip‘.

223 ‚Viskas bus gerai‘“. Simonas Petras iš Biblijos. Kaip aš tai branginčiau! Jam nereikėtų daug sakyti. Tiesiog uždėtų ant manęs ranką, - ‚viskas būtų gerai‘“.

224 Ir tuomet, tai, kas atėjo man, Dievui padedant, ir iš Dievo malonės, yra dešimtys tūkstančių žmonių, tikinčių tuo pačiu, jeigu aš ateičiau pas juos. Ir aš pagalvojau: ‚Viešpatie, tuomet leisk man pasiekti kiekvieną, kurį tik aš galiu. Leisk man tiesiog—tiesiog...‘“

225 Aš pagalvojau: ‚Jei Simonas ar tiesiog Paulius, vienas iš jų, tiesiog ateitų ir paklaustų: ‚Ar jūs esate brolis Branhamas?‘

- ‚Taip‘.

226 Uždėtų ant manęs savo rankas, pažvelgtų į mane ir pasakytų: ‚Viskas gerai, broli Branhamai‘, - ir tiesiog išeitų.

227 Aš pasveikčiau. Su manimi viskas būtų gerai. Žinoma. . . Vaikine, aš tada iškart atgaučiau drąsą. Sakyčiau: „Man viskas bus gerai“. Taip, pone.

228 Ir šiandien yra žmonės, kurie irgi taip tiki. Ir štai kodėl aš atėjau čia, kad uždėčiau rankas ant jūsų ir paprašyčiau Dievo.

229 Aš noriu priėti prie šio aklo berniuko, sese, tik minutei. Jis yra mažas, aklas berniukas. Kiek laiko jis jau aklas? [Sesuo sako: „Nuo pat gimimo“—Red.] Nuo pat gimimo.

230 Sveikas, berniuk! O, tu esi labai gražus, mažas berniukas. . . ? . . .

231 O maloningasis Dieve! Gydytojams nepasiekiamo, nuo pat šio berniuko gimimo - gimus aklam, ir jis negali matyti; šis gražus, mielas berniukas. Ir priešas, dar prieš šiam mažyliui turint progą į gyvenimą, patraukė jį, kur net gydytojai negali pasiekti. Taigi, šį rytą, aš ateinu jo, Viešpatie. Ši paprasta, maža maldos laidynė. Leisk man sugražinti jį, Dieve. Ir aš einu pasitikti priešą, šėtoną, Jėzaus Kristaus Vardu, ir aš pareikalauju šio berniuko Dievui. Aš reikalauju jo regėjimo, dėl Dievo, sugražinu jam tai, ką šėtonas pavogė iš jo. Tegul jis tai turi. Jėzaus Kristaus Vardu, taip ir bus. Taigi, tebūnie taip.

232 Taigi, brangi sese, dabar, neturėkite nė trupučio abejonės, kad šiam berniukui viskas bus gerai. Ir aš noriu, kad jūs atvestumėte jį čia, į bažnyčią, ir parodytumėte žmonėms, kad jis dabar mato, ar padarysite?

Suteik jam regėjimą, Jėzaus Kristaus Vardu. . . ? . . .

233 Viešpatie Jėzau, dedant. . . Šis mažylis, už kurį mes tiek daug meldėmės! Bet šį rytą, aš vėl ateinu Jėzaus Kristaus Vardu, nešdamasis su savimi šią laidynę, kurią Tu man davei. Ir Tu padėjai man tame, Viešpatie, Savo Jega, išplėsti. . . iš vežio nasrų, iš pačios mirties nasrų, prikelti mirusiuosius, po to, kai juos paskelbė mirusiais, ir jie gulėjo sustingę ir šalti. Aš vejuosi šį priešą Jėzaus Kristaus Vardu. Taigi sugražink jai vėl gerą sveikatą, Viešpatie. Suteik tai. Teįvyksta tai Dievo šlovei.

234 Už jus irgi reikia pasimelsti? [Sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Red.] Ar jūs esate tikinti? [„Taip.“] Viešpatie, aš atvedu ją iki šios laidynės pasiekimo ribų. Jėzaus Kristaus Vardu, tegul tai palieka ją ir niekada nesugrižta.

235 [Sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Red.] Na, ta pati maža laidynė, kuri nuėjo ir paėmė brolių Harlį, ir jūsų dukrą bei jus pačią.

236 Dabar, Dangiškasis Tėve, aš vejuosi priešą, naudodamas šią mažą laidynę, kurią Tu man davei, nes Tu pasakei: „Jei padarysi taip, kad žmonės patikės ir būsi nuoširdžiu, kada meldiesi“, - tai šis mažas akmenėlis užmuš mirtinai. Tepataikys jis dabar, Viešpatie, kai aš paleidžiu jį pagal jos prašymą. Jėzaus Kristaus Vardu tebūna taip. Amen.

237 [Sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Red.] Gerai, sese. Dabar mes . . . Nervai yra gydytojams nepasiekiami. Jie gali duoti jums kažką, kas jus tarsi nuramina, bet po to jums bus dar blogiau. Taip. Taigi, žiūrėkite. Mes imsime vytiš tai, ši rytą. Išeisime; sugražinsime jus. [Tuščia vieta juostoje].

238 Viešpatie Jėzau. . . [Tuščia vieta juostoje—Red.] . . . penki maži akmenėliai, t-i-k-ė-j-i-m-a-s (f-a-i-t-h—Vert.), ir maldos laidynė. Ir aš sugražinu savo seserį iš tų nervingumo gniaužtų. . . ? . . . anapus. Aš sugražinu ją į ramybę, pavėsingų žalių ganyklų ir ramių vandenių. Aš darau tai darau Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

[Sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Red.]

239 Tėve Dieve, ši mergaitė, mes taip džiaugiamės, kad tai nebuvo raumenų distrofija. Bet nepaisant to, kas tai yra - tai vis dar yra Tau pasiekiamą, Viešpatie. Aš ateinu su maža tikėjimo laidyne, ir šiuo akmeniu. Ir aš paleidžiu šį akmenį iš visų jėgų, kaip tik aš galiu. Jėzaus Kristaus Vardu, tepataikys jis į tikslą. Te mūsų sesuo pasveiksta. Aš darau tai Jėzaus Kristaus Vardu.

[sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Red.]

240 Ši jauna mama, ir jos mažoji atžala, mažylis, su kuriuo ji nori susitikti ten, kitoje pusėje, toje nuostabioje Šalyje, apie kurią aš ką tik kalbėjau, ir jie. . . Motina tiek ilgai nebegyvens, kad. . . užaugintų mažylį, ir mažylis taip pat negali ilgai išgyventi be Tavo pagalbos. Bet aš ateinu su laidyne, ir su visa ta jėga, nusitaikydamas į priešą, kaip tik aš moku. Ir Jėzaus Kristaus Vardu aš paleisiu tai į jį. Jie pasveiks, Dievo šlovei. Jėzaus Vardu. Amen.

[Sesuo kalba su broliu Branhamu—Red.]

241 O, tai puiku. Aš džiaugiuosi. Na, tuomet, šis tarnavimas buvo puikiu tarnavimu, atkreipiant žmonių dėmesį. . . ? . . .

242 Mūsų Dangiškasis Tėve, šėtonas nutempė šią motiną už gydytojų pasiekimo ribų. Jie vien tik gali suleisti vaistus, Viešpatie, kurie tikrai drasko ją dar labiau, ji vargiai suvokia, kur ji randasi. O kada ji atsipeikėja, jai dar blogiau. Bet aš ateinu su šia tikėjimo laidyne, su akmeniu, nukreiptu tiesiogiai į tikslą, nutaikytu į taikinį. Jėzaus Kristaus Vardu aš pašalinu nuo jos šį nervingumą, Dievo šlovei. Amen.

[Kažkas kalbasi su broliu Branhamu—Red.]

243 Brangus Dieve, brolis Džordžas, ne taip seniai, gulėjo ten bimirštantis, aš mačiau, ką dėl jo padarė tikėjimas. Dabar jis serga reumatu, Viešpatie. Mes suprantame, kad jie gali duoti jam kortizono, ką nors, kas tarsi palengvintų skausmą, bet tai nepšalina to dalyko. Todėl mes nutaikome šią maldą Jėzaus Kristaus Vardu. Te reumatą pasitraukia. Te jis grįžta namo ir būna sveikas.

Ačiū, broli.

²⁴⁴ Kaip sekasi, brangioji? [Sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Ed.] O, tai bent! Kurtumas. Ar jūs išvis girdite? M-hm. Tiesiog už mirtingojo pažinimo ribų! Ar jūs tikite Viešpačiu Jėzumi? [Sesuo sako: „Amen“.] Viena iš tų dienų, aš pamatysiu Ten gražią moterį. Jūs vėl būsite jauna amžinai. Aš žinau, kad jūs dabar norite gyventi Jo šlovei. Grižtant į . . .

²⁴⁵ [Sesuo sako: „Ne, aš liūdžiu dėl savo sūnaus“—Red.] Jūsų sūnus. [„Jau du metai kaip jo nėra“.] Jūs negalite surasti jo? [„Jis yra Dievo rankose“.] O, jis—jis išėjo? [„M-hm. Per mirties slėnį“.] O, štai kaip. [„Ir aš liūdžiu“.] Susikrimtusi. Taip. [„Aš liūdžiu. . . Aš sielvartauju. Ir jaučiu, kad, jei tai Dievo valia, aš noriu, kad Jis paimtų mane. Aš nieko neturiu - išskyrus laimę Jame“.]

²⁴⁶ Brangioji sese, aš noriu, kad jūs patektumėte ten, kur jūs jausitės gerai. Ar ji girdėjo regėjimą šiandien ryte?[Kita sesuo sako: „Ji gali girdėti gerai“—Red.] Na, jūs pasakykite jai.

²⁴⁷ Na, ji papasakos jums, kas atsitiko. Tiesiog čia, už atodūσιο, tas brangus berniukas laukia jūsų. Jūs būsite jauna, kaip jis. Mylėkite, tiesiog mylėkite. . . [Sesuo sako: „Aš nenoriu pasilikti. Aš noriu eiti pas jį, jei tai Dievo valia“—Red.]

²⁴⁸ Brangus Dangiškasis Tėve, gyvenimo lenktynės prabėgtos. Liko visai nedaug. Ir jos brangusis berniukas, esantis anapus upės, jei tik jis galėtų žvilgtelėti atgal, jis pasakytų: „Tik kelios dienos“. Ji laukia valties, Viešpatie, kuri perkels ją per rūką į tą nuostabią Šalį. Palaimink ją, Tėve, ir paguosk jos širdį. Ir tegul tai būna didis susitikimas, tiesiog anapus upės.

ATMESTAS KARALIUS LIT60-0515M
(The Rejected King)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio rytą, 1960 m., gegužės 15, Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org